

**O Vánocích, v nichž se nebesa sklonila k Zemi,
slavíme Boží narození a ustavení
i dovršení lidské důstojnosti
a lidské zodpovědnosti.**

**O tom zpívají andělé hlásající
slávu Boží na výsostech
a pokoj lidem dobré vůle.**

Petr Piňha: Vánoce

OBSAH

Úvodník Úvodní slovo	3
Rozhovor s Mons. Janem Baxantem, biskupem litoměřickým	4
Představujeme farnost Turnov	6
Osobnost Vzpomínka na oseckého opata Bernharda Thebese	8
Ze sbírek diecéze Rumburský klášterní betlém	9
Spiritualita Zachariáš, pochybující svědek příchodu Mesiáše	10
Radio Proglas slaví 15. výročí vysílání	11
Evangelizace v různých prostředích	12
Věřím v odpuštění hříchů, ve vzkříšení těla a život věčný. Amen	14
Barokní lidová zbožnost ve světle knih zázraků, poutní místo Bohosudov	15
Zprávy z diecéze Krátké zprávy	16
Napsali jste Zdislavě je 15 let	18
Pozvánky Pozvánky Knižní nabídka, soutěž	21 21
Zprávy z biskupství Tříkrálová sbírka Z diářů	22 22

**Fotografie
na titulní straně
časopisu:
archiv biskupství**

*Fotografie bez
uvedení autora
- Jana Michálková,
Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
Prosinec 2010 • 15. ročník • 10. číslo • 20 Kč

Milí čtenáři časopisu Zdislava,

rok se s rokem sešel a my stojíme opět na prahu Vánoc. Zpráva o Narození Ježíše Krista v nás rozezní struny radosti. Je to doba, kdy si připomínáme, že Dítě v jeslích je Božím Synem, který sestoupil mezi nás lidi, a stal se jedním z nás, aby nám přinesl spásu.

Půjdeme určitě na půlnoční mši, buď přímo o půlnoci, nebo alespoň za tmy. Uslyšíme při ní zprávu o narození Ježíše.

Tato událost, tak jak o ní uslyšíme, je popsána s mimořádnou strohostí, bez jakýchkoli přidavků. Tři čtyři syrová fakta vyjádřená obyčejnými a prostými slovy popisují událost, která je bezesporu nejdůležitější v dějinách světa.

Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plénky a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku pro ně nebylo místo.

O pár slov později andělé splní úkol a vynesou na světlo tuto událost, když zpívají, poté, co zvěstují radostnou novinu pastýřům: Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, ve kterých má Bůh zalíbení. Tato slova nejsou jen vánočním chvalozpěvem, ale zůstala zpěvem církve pro každou slavnostní příležitost.

Ke krátkému andělskému zpěvu byla totiž od 2. století přidána některá zvolání k Bohu a ke Kristu. Takto byl tento chvalozpěv zařazen nejprve do mše o slavnosti Narození Páně a později také do všech nedělních a slavnostních mší.

A tak – kdykoli se modlíme tento chvalozpěv, přivoláváme Vánoce.

Andělský zpěv se skládá ze dvou prvků, které spolu naprosto perfektně a paralelně korespondují. Máme tak tři dvojice kontrastů: sláva – pokoj, Bohu – lidem a na výsostech – na zemi.

Onen andělský chvalozpěv je větou oznamovací, nikoli přáním. Andělé hlásají zvěst, nevyjadřují ani touhu, ani slib. Sloveso v této větě použité není kéž by, ale je.

Podívejme se na smysl jednotlivých výrazů andělského chvalozpěvu: *Gloria (doxa)* – sláva zde neznámá jen božskou nádheru, která je součástí těžké podstaty, ale také a ještě více slávu, která se projevuje v jednání samého Boha a která způsobuje to, že Bůh je oslavován celým stvořením.

Pokoj *Pax (eiréné)* znamená v přesném biblickém významu fakt, že jsou naplněna všechna očekávání příchodu Mesiáše, zejména odpuštění hříchů a dar Ducha svatého. Samo slovo pokoj má blízko k termínu milost, k němuž se téměř vždy váže to, co se čte na začátku apoštolských listů Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce (srv. Řím 5,1). To navozuje spíše dojem vyloučení všech válek a konfliktů mezi lidmi. Znamená znovunabytou stabilitu, pokojný a synovský vztah k Bohu, zkrátka spásu.

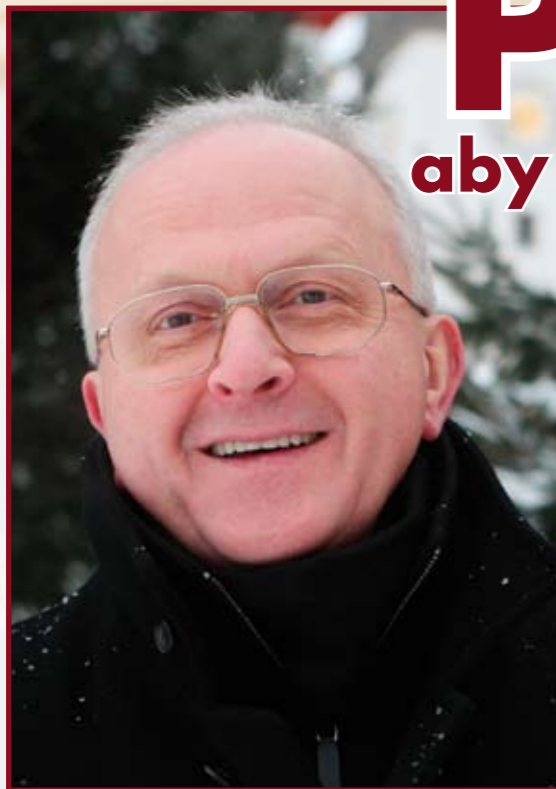
Nakonec se zastavme nad pojmem zalíbení *beneplacito (eudokia)*. Toto slovo znamená, že zalíbení je zdrojem těchto všech dober a důvodem Božího jednání, Boha, který je láska. V minulosti byl tento pojem překládán jako dobrá vůle, což znamená dobrou vůli lidí nebo lidí dobré vůle. V tomto významu vstoupil tento pojem do chvalozpěvu Gloria a dostal se tak do běžné řeči křesťanů. Dnes se používá tento pojem jako označení všech upřímných a čestných lidí, kteří znovu hledají pravdu a společné dobro, ať už jsou věřící nebo nevěřící.

Chvalozpěv Gloria nevyjadřuje přání, je skutečností, netouží, ale konstatuje. My však můžeme a musíme toto konstatování proměnit v přání a modlitbu. Tak vyřkneme jedno z nejkrásnějších přání, která lze vůbec vytvořit. V tomto přání si navzájem vinšujeme slávu Boží na nebi a pokoj nám všem na zemi.

Chvalozpěv andělů o vánoční noci tak není pouhým historickým faktem, ale stává se přítomnou událostí, teď a tady.

Přeji vám tedy ze srdce pokoj, který je nezničitelný a pramení z naplnění všech tužeb člověka, protože neupíráme Bohu jeho slávu, ale spolu s anděly ji zvěstujeme celému světu. A to je zdrojem naší vánoční radosti.

P. Stanislav Příbyl, generální vikář

Přeji všem, aby jim Bůh stále žehnal

„Tvrdím, že Vánoce nejsou jen svátky dětí, ale i dospělých, prostě všech lidí. Hluboko v duši mám na jedny Vánoce osobní živou vzpomínku, ale nevím, jestli to mám sdělit, protože je to zážitek dost zvláštní, a nevím, jestli někoho osloví. Je to něco jako tajemství... O jedněch Vánocích jsem byl na Štědrý večer sám, bez večeře a lidské společnosti. To tak někdy v kněžském životě bývá. Rozhodl jsem se, že, byla samozřejmě už tma, všude naprosté ticho, mrzlo a bylo napadáno mnoho sněhu, si udělám takovou štědrovečerní pěší procházku farností. Nikde ani živé duše, nikoho jsem nepotkal. Pozoroval jsem jen zářící okna domácností mých farníků a říkal jsem si: 'Snad jsou všichni pohromadě u sebe doma, snad pamatují na svého Vykupitele, snad je jim všem dobře..., právě proto, že jsou doma.' V tu chvíli jsem měl dojem, že k nim ke všem patřím a že kdybych u nich zazvonil či zaklepal, že by mě všichni určitě pozvali dál. Tehdy jsem prožil něco krásného, co také kněží někdy prožívají. Věděl jsem, že patřím k nim, že jsem jejich pastýř, i když na ulici za oknem a před jejich dveřmi. Uvědomil jsem si, že k sobě, my lidé, patříme a že jsou pravdivá slova nejkrásnější a neznámější vánoční koledy „Kristus se nám, nám narodil.“

„Vánoce jsou pro mne vždycky příležitostí zasnout nad skutečností, že Bůh se stal v Ježíši Kristu člověkem, že neváhal být jedním z nás, když přece víme, jak křehký každý člověk je! Těší mě, že jsou si lidé alespoň několik svátečních dní více blízcí. Kéž by to bylo stále!“

Vánoční rozhovor s Mons. Janem Baxantem, biskupem litoměřickým

Otče biskupe, jak prožíváte letošní advent?

Podobně jako v minulých letech, i když jsem si už navykl prožívat celý svůj život adventně. Očekávám Pána Ježíše každý den. Víím, že přijde na konci času, ale On přichází denně s nějakým hezkým překvapením.

O čem v této době rozjímáte, popřípadě jaké skutky přiblížení se Pánu Bohu jste si stanovil, konáte?

Má letošní adventní rozjímání má jednu myšlenku: přemýšlím o lidském životě, o člověku a jeho lidské důstojnosti, o úžasných možnostech, které lidská rodina má, když nezapomene na

svého Otce, tedy Boha. Dobré adventní skutky jsem si stanovil, a snad i konal, ale nemohu se o nich zmiňovat, protože skutečně dobré skutky se konají tiše a nikdo z lidí o nich nemá vědět, aby totiž měly hodnotu před Bohem. A o tuto hodnotu nechci přijít, proto o tom mluvit nebudu. Prosím o pochopení.

Jak vnímáte vánoční reklamy v obchodech – například koledy v marketech s mnohatýdenním předstihem?

Ještě jsem v supermarketech před Vánocemi nebyl, ale víím, že se značným předstihem se pravidelně nejen tam ozývají vánoční koledy. Nevidím na tom nic špatného. Naopak: alespoň si lidé, a doufám, že to vnímají, připomenou, že se narodil Kristus Pán a ne Děda Mráz a že naše české koledy mají vynikající uměleckou úroveň. Jen lituji pokladní v oněch supermarketech, že musejí někdy až příliš hlučnou muziku poslouchat celý den a stále dokola. Každé povolání má ale své sebezápory.

Jste ten typ, který shání dárky pro své nejbližší na poslední chvíli, nebo máte nakoupeno s předstihem? A jak jste na tom letos?

Letos jsem s tím stejně jako každý rok. Nechávám to na poslední chvíli. Do posledního dne přemýšlím, co by mým nejbližším udělalo radost, a uvědomuji si, že ty nejkrásnější dárky stejně koupit nemohu. Neprodávají se...

Co byste si přál najít pod vánočním stromečkem?

Pravidelně, a není to fráze, bych si přál ne jen něco pod vánočním stromečkem. Přál bych si někoho u vánočního stromku! Budu vždycky šťastný, když budou se mnou Vánoce slavit lidé, které mám rád a oni mne.

Čím se liší vánoční svátky s povinnostmi biskupa od vánočních svátků s povinnostmi kněze ve farnosti?

Pro kněze působící v duchovní správě ve farnostech jsou Vánoce velmi náročné tím, že v terénu není vždy dostatek pomocníků. Kněz bývá na mnohé věci sám. Je to však pochopitelné. Pomocníci mají své domácnosti a jsou v nich plně vytíženi. Biskup je na tom lépe, protože toho sám moc nepotřebuje a ty nejmilejší a nejbližší spolupracovníky má stále při sobě. Jsem za to Pánu Bohu vděčný a na kněze zvláš-

tě o Vánocích velmi intenzivně vzpomínám.

Máte vánoční svátky spojené s nějakým mimořádným osobním zážitkem?

Mám. Byly to poslední Vánoce pro mého otce ještě za mých studií. Bylo to zvláštní, ale všichni jsme tušili, a myslím, že i on, že se příštích Vánoc už nedožije. Bylo tomu opravdu tak. Jeho zdravotní stav se pak rapidně horšil.

Jak a s kým budete trávit letošní Štědrý den?

Budu se svými nejbližšími, kteří bydlí se mnou pod jednou střechou. Jsou to moji nejvěrnější. Na Štědrý den budu mít krásný program: navštívím nemocné v litoměřické nemocnici, setkám se s dětmi a jejich rodiči při večerní bohoslužbě a pak v noci s těmi, kteří přijdou do katedrály. V duchu budu spojen se všemi příbuznými, živými i zemřelými. Duchovní pouto je silné, silnější než smrt.

Co nesmí chybět na Vaší štědrovečerní tabuli?

Upřímně říkám, že si nic nenárokuji. Smaženého kapra s bramborovou kaší však mám rád. Mys-

lím, že toto menu ani letos chybět nebude.

Jakou koledu máte nejraději?

„Chtíc, aby spal...“ a pak ještě jednu francouzskou, abych nezapomněl na své předky.

S jakými pocity sloužíte půlnoční mši svatou? Měl jste někdy špatné zkušenosti s tím, že při ní lidé vyrušovali?

Půlnoční mše svatá je zvláštní už tím, že je za rok jen jedna. Na pocity příliš nedám. Před půlnoční nikdy nevíte, jak skončí. Určité napětí tam je. Musím si připomínat, že lidé tam přišli ne kvůli mně, ale kvůli Kristu Spasiteli, i když si to ne všichni ještě uvědomují. Ježíš je tam chce mít. Nedobré zkušenosti také mám, ale nechci se o nich zmiňovat.

Vadí Vám, že během vánočních svátků naplňují kostely lidé, kteří jinak přes rok do kostela nepřijdou?

Právě naopak! Velice se na ně těším, protože jsem přesvědčen o tom, že Pán Bůh může právě při takových příležitostech někoho z nich vnitřně oslovit. Po tom toužím a to si přeji.

Jaké máte vzpomínky na dětství a vánoční svátky?

Jen ty nejkrásnější, i když jsme žili skromně a Vánoce tedy bývávaly skromné. Dárků nikdy nebylo hodně, ale měli jsme se rádi a byli jsme šťastni, že jsme pohromadě doma.

Berete si Vy sám Betlémské světlo do rezidence?

Ano, máme je tu. Ovšem chci, aby v rezidenci nebylo jen světýlko z Betléma, ale i Světlo světa, aby tu bydlel s námi Kristus, Světlo světla.

Jaká máte osobní přání?

Mým osobním přáním je, aby se naplnila taková přání lidí, která budou i Božím přáním.

Co byste lidem popřál do nového roku?

Už jsem se mnohokrát přesvědčil, že nejdůležitější ze všeho je hojnost Božího požehnání. Přeji tedy všem: dětem, mládeži, dospělým lidem, rodičům i prarodičům, starým a nemocným, trpícím a opuštěným, všem kněžím, mým spolupracovníkům a všem pastoračním pomocníkům a pomocnicím, aby jim Bůh stále žehnal.

Přála se Jana Michálková

První adventní neděle 2010. Zapalování prvních svíček na adventním věnci v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích. Foto Karel Pech

Farnost Turnov

Turnovský vikář a děkan R.D. Václav Vlasák spravuje zdejší farnost už patnáctý rok. I on se musel postarat o opravy místních kostelů, protože jak sám říká: „Víra se posiluje hlásáním Božího slova, svátostmi a potom zcela jistě také tím, že lidé přijdou do kostela, ve kterém se cítí dobře, který je povznese na duchu.“

Po svém příchodu do Turnova v roce 1996 R.D. Václav Vlasák začal s opravami kostela sv. Františka z Assisi, který v roce 1651 založil Maxmilián z Valdštejna. Je zajímavé, že na hlavním oltáři je kopie Coreggiovy Svaté noci a obraz sv. Františka, kterému je kostel zasvěcen, je na bočním oltáři.

Kostel Narození Panny Marie Turnov

Prohlédnout si můžete dřevěný betlém, který je dílem R.D. Františka Kocmana z Rovenska pod Troskami. Generální oprava včetně restaurová-

ní obrazů byla dokončena v r. 1999 a kostel znovu posvětil biskup Josef Koukl.

Existenci kostelíka na Hrušnici můžeme předpokládat již v první polovině 13. století. Kostel sv. Matěje mělo v dlouhodobém pronájmu město. V roce 1978 byl vypracován projekt na jeho přestavbu na obřadní síň. Přednost však dostalo zachování vojenských hrobů vojáků z bitvy u Jičina z roku 1866 v těsné blízkosti kostela, projekt se neuskutečnil. V roce 1997 byl tedy ve velmi špatném stavu navrácen. Část mobiliáře se při generální opravě podařilo umístit zpět na své místo, větší část se podle dochovaných fotografií musela vyrobit znovu. Po generální opravě kostel sv. Matěje na Hrušnici v roce 2001 znovu posvětil generální vikář R.D. Karel Havelka.

Další sakrální stavba, kde R.D. Václav Vlasák vedl generální opravu, byl kostel Narození Panny Marie. Ten patří k největším novogotickým chrámovým stavbám ve střední Evropě. Byl postaven jako jeden z prvních kostelů tohoto slohu v Čechách v letech 1825 - 1853. Po generální opravě v roce 2005 byl znovu vysvěcen biskupem Pavlem Posádem.

V kostele Narození Panny Marie si o Vánocích můžete prohlédnout Turnovský betlém z roku 1953. Ke stému výročí postavení kostela jej vytvořili akademický malíř Karel Kinský a Max Laupy. V roce 2003 byl zrestaurován ve zdejší Střední uměleckoprůmyslové škole.

V roce 2006 se podařilo dokončit generální opravu kostela sv. Jana Křtitele v Nudvojovicích. Je to malý, raně gotický kostel pocházející z druhé třetiny 13. století. I ten znovu posvětil biskup Pavel Posád.

Nyní probíhá oprava děkanského kostela sv. Mikuláše. Počátky této stavby jsou spojeny se samotným vznikem města Turnova. V písemných pramenech je poprvé zmiňován v roce 1357. Prioritou nynější generální opravy je sanace vlhkého soklového zdiva. „Příští rok, s pomocí Boží, budeme v opravách pokračovat,“ říká R.D. Václav Vlasák.

K turnovské farnosti patří ještě kostel sv. Jiří v Karlovicích, založený ve 14. století. Už před několika lety

o něj začal pečovat a vykonávat tam duchovní službu R.D. František Kocman.

Představitelé Turnova sami usilují o to, byly kostely ozdobou města. Na jejich opravy každý rok pravidelně přispívají, letos částkou 313 000,- Kč. „Je důležité najít společnou řeč, i proto jsem také mohl, s pomocí Boží, vše dokončit,“ uvádí R.D. Václav Vlasák.

R.D. Václav Vlasák, foto Marie Koscelníkové

Dobrovolníci

Každý ze jmenovaných kostelů má své kostelníky a pomocníky, kteří zajišťují úklid a výzdobu. Zaslouhují si velikou úctu a veliký dík. „Jsou pro mě dar od Pána Boha, sami se přihlásili, a to není samozřejmé,“ říká R.D. Václav Vlasák a pokračuje, „chtěl bych je tady zmínit jmenovitě, a tak jim poděkovat. Jsou to u sv. Mikuláše E. Bartoniček a A. Hrazdilová, v kostele sv. Františka jáhen Alexander Hanisko, M. Vítová a J. Šulcová, u sv. Matěje manželé Horáčkoví, při kostele Narození Panny Marie manželé Steinbauerovi a o kostel sv. Jana Křtitele se starají manželé Kneřovi.“ Dále zmiňuje službu dvou varhaníků, P. Holase a J. Tomsy.

Pastorace

Pravidelné návštěvy domovů důchodců jsou vlastně pastoračními besedami s obyvateli domova, většinou na téma vztahující se k liturgické době. Trvalý jáhen Alexander Hanisko se pravidelně schází s další skupinkou seniorů v domě s pečovatelskou službou.

Výuka náboženství i s přípravou na první sváté přijímání se děje částečně na faře nebo v rodinách. Rodiče si děti vyučují sami, na faru přijdou jen ke konzultaci.

Dřívější společenství mládeže už dávno přerostlo ve společenství ro-

din, nyní jsou z některých prarodiče. Dále se však pravidelně scházejí.

Společenství dětí a mládeže, vede Petr Mikuš a Kristýna Krejčíková. Jejich hlavními aktivitami jsou výlety, sport a další akce v křesťanském duchu.

V Turnově úspěšně působí křesťanská sportovní organizace Orel. Jejím cílem je výchova mladých lidí a dětí zejména prostřednictvím sportovních aktivit. Jeho členové sklízeli úspěchy v různých turnajích pod vedením R.D. Víta Jůzy z Loukova u Semil.

Modlitební společenství III. řádu sv. Dominika tzv. terciářů vede v turnovské farnosti Lubomír Ondřej Janků. Je určen pro laiky, kteří žijí svoje povolání ve světě, mají svoje rodiny a každodenní zaměstnání, svoje obyčejné starosti a radosti, a přesto, anebo snad právě proto, jsou vedeni Duchem svatým k životu podle ducha a charismatu sv. Dominika a jsou včleněni do řádu dominikánů zvláštním slibem podle příslušných pravidel.

Živá farnost Turnovské společenství

Naše „parta“ vznikla kolem roku 1978, možná dříve, z popudu P. Petra Němce SDB, který byl v té době

Farnost Jenišovice, foto archiv R.D. Václava Vlasáka

v Turnově kaplanem. Byli jsme mladí lidé, kteří chodili s rodiči do kostela nebo na náboženství a také na fotbal, který P. Petr rád provozoval. Bylo nás asi dvacet mladých ve věku čtrnáct až dvacet let, kteří měli společné zaměření, ale byli mezi námi i ti, kteří hledali něco nového. P. Petr uměl hrát dobře na kytaru, a tak se na začátku každého setkání nejdříve zapívalo, potom byla krátká modlitba a promluva kněze s diskusí na dané téma a zase zpěv. Scházeli jsme se také po chatkách na zahradách nebo

jsme zajeli na chalupy do hor, či do jiných farností. Museli jsme si dávat pozor před všemocnými soudruhy, ale i přes veškerou ostražitost jsme se nevyhnuli STB a jejím výslechům. P. Petr odešel do Sobotky a přišel nový kaplan R.D. Pavel Jančík, který dokonce křesťanské písně skládal a dál pokračoval v jeho šlépějích.

Jeden z nás - Pavel Ajchler byl před sedmi lety vysvěcen na kněze. Musím vzpomenout na Ivanku, která mezi námi dospěla ke křtu. Před šesti lety nás navždy opustila.

Scházejme se stále, vždy jednou za čtrnáct dní, pokaždé u někoho jiného. Je-li přítomen kněz, tak na dané téma pohovoří on, potom následuje růženc. Modlíme se jej na každém setkání po celou dobu trvání našeho společenství. Nakonec se probere to, co se nestihlo na začátku.

Vilém Zahradka, Turnov

Děti (z) Ráje

Ptáte se, kde vznikl nápad založit v Turnově společenství skládající se z dětí naší farnosti? Možná to byli kamarádi z kurzu animátorů, kteří se dětem věnovali, možná sousední malá, ale přesto živá přepešská farnost a R.D. Radek Jurnečka, který nás připravoval na biřmování a ke kterému jsme se rádi utíkali, a možná právě pohled na děti, které se (možná) znaly z kostela a chyběly jim společné zážitky. V červnu 2008 jsme uspořádali první výlet.

Ohlas dětí i rodičů byl pozitivní, začali jsme vymýšlet další akce, mezi ně patří vánoční setkání, bobový výlet na Ještěd, biblický karneval před dobou postní, pečení perníčků v době adventní a sportovní aktivity pořádané Orlem.

V roce 2009 jsme dali hlavy dohromady s kamarády z Litoměřic a uspořádali jsme společně jarní vikendovku a o letních prázdninách čtrnáctidenní tábor s tématem „Proti proudu času“. Děti tak získaly nové věřící kamarády, se kterými zažily spoustu nezapomenutelných zážitků.

Od září tohoto roku spolupracujeme také s novým přepešským knězem – P. Pavlem Machem. Každý měsíc je dětská mše, na kterou s dětmi nacvičujeme rytmické písně s kytarou. Začali jsme i s pravidelným setkáváním

jednou za týden v Orlovně, kde je vždy připraven zajímavý program.

Anežka Zahradková, Turnov

Bobování na Ještědu, foto archiv Děti (z) Ráje

Ptala jsem se R.D. Václava Vlasáka: O co byste se chtěl podělit se čtenáři časopisu Zdislava?

„Je to naděje, adventní naděje, protože se domnívám, že všichni křesťané by měli touto adventní nadějí žít nejenom během adventní doby, ale během celého svého života. Naděje se upíná k druhému příchodu Krista ve slávě. Veškerá moje duchovní činnost i činnost ve prospěch kostelů, aby byly ozdobou města, vlastně spěje k této naději. Snažím se lidi k této naději v Krista vychovávat a vést. Aby ji měli a aby ji získali, musí podporovat a posilovat víru. Víra se posiluje hlásáním Božího slova, svátostmi, a to je můj hlavní úkol. I kostely, ve kterých se lidé cítí dobře, to všechno podporuje naději na setkání s Kristem. Zároveň by mělo být setkání s Kristem šťastné, protože až přijde Kristus podruhé, setkají se s ním všichni, ale ne pro všechny to setkání bude šťastné. Čili snažím se, aby pro mne i pro všechny bylo setkání s Pánem šťastné. K tomu všemu směřuje moje činnost duchovní i materiální.“

Připravila Marie Koscelníková

Pečení perníčků, foto archiv Děti (z) Ráje

Vzpomínka na oseckého opata Bernharda Thebese

Pokračování z minulého čísla

Dne 4. listopadu 1993, kdy opat slavil své 65. narozeniny, odešly poslední zde žijící řeholnice z Oseka. Byly to sedě sestry III. řádu sv. Františka. Uvolnily se tak rozsáhlé prostory kláštera a opat se rozhodl je využít ke skutkům milosrdenství. Začal přijímat staré, osamělé a sociálně slabší lidi „z ulice“, aby jim poskytl nejen domov, ale i duchovní oporu. Živil je z vlastních zdrojů a z darů, které dostával od příznivců kláštera. Později to byli hlavně bezdomovci, kteří byli ubytováni v různých budovách kláštera. Bylo jich občas až kolem padesáti. Až když město Osek vybudovalo z bývalé fary azylový dům, ubytovalo lidi v klášteře. Staří osamělí lidé časem vymřeli, bezdomovců bylo později mezi patnácti a dvaceti. Byli zaměstnáni pracemi v klášteře a na zahradách, nedal se však od nich čekat větší výkon.

Osobně jsem se s klášteřem seznámil poprvé v roce 1992 v rámci kongresu Asociace sv. Benedikta. Byl jsem požádán, abych pomáhal při tlumočení opatových proslavů a při jednáních, jelikož opat už ve svém věku nebyl schopen se naučit česky. Pamatuji se na první své nasazení - bylo to 13. října 1992 v Citadele v Litvínově, kde opat Bernhard mluvil v rámci Dialogů o křesťanství. Do kláštera jsem jezdil nepravidelně, pravidelně až během roku 1994 jednou až dvakrát týdně. Tehdy jsem byl zvolen do výboru Spolku přátel kláštera, a když předseda Dr. Bureš zemřel, byl jsem v roce 1996 zvolen za předsedu. Tuto funkci jsem vykonával až do roku 2008.

Další iniciativu pro duchovní obnovu našeho kraje vyvinul opat Bernhard v roce 1994, kdy se na podzim začalo s obnovením tradičních poutí k P. Marii Bolestné do Mariánských Radčic. O toto poutní místo pečovali oseckí cisterciáci od jeho vzniku ve 13. století. Nově bylo stanoveno, že poutě se budou konat jednou měsíčně, a to na fatimský den - 13. den v měsíci. Zpočátku chodilo jen několik poutníků, později jich přibývalo - pěšími i autobusem z Teplic a okolí. Pěší pouť (asi 8 km) vedla polními cestami přes zničené Libkovic, za modliteb růžence a zpěvu. Zvláště v létě se poutní kostel zcela zaplnoval. Obnovená tradice se udržuje a poutě nyní vede duchovní správce farnosti P. Philipp Irmer.

Rok 1995 byl významný tím, že klášter byl vyhlášen za národní kulturní památku. Tím se více zviditelnil na veřejnosti a zvýšila se návštěvnost. Současně nastala možnost získat finanční prostředky na stavební obnovu klášterního areálu ze strany státu. Klášter se zapojil do Programu záchrany architektonického dědictví ČR a dostával příspěvky od ministerstva kultury. Začalo se s obnovou vstupního areálu, který byl určen pro službu návštěvníkům a pro pořádání výstav. Prohlídky kláštera zpočátku vedli zaměstnanci kláštera, později města, kterému areál byl pronajat na infocentrum. V následujících letech se postupně obnovila střecha a vnější

Foto osobní archiv Norberta Krutského.

fasáda klášterního kostela a začala obnova chrámového interiéru. Bylo nutno provést vytápění místností zemním plynem, pokoje pro hosty byly nově vybaveny sociálním zařízením, nově zřízena moderní kuchyně atd. - z velké části i díky hojným darům, zejména z německé strany.

V roce 1996 proběhla zatím největší událost v nových dějinách kláštera - oslavy 800. výročí založení kláštera. Probíhaly po celý rok řadou akcí (přednášky, koncerty, výstavy, poutě a slavnosti). Hlavní slavnost s pontifikální mší sv. kardinála Miloslava Vlka se konala 6. října. Byl vydán výstavní katalog k velké výstavě v refektáři kláštera, dokumentující jeho historii. Byl vydán jubilejní sborník, obsahující příspěvky odborníků všech směrů k historii kláštera. Celý průběh oslav byl též dokumentován publikací v roce 1997.

Začaly se zde pořádat koncerty duchovní hudby. Předtím to byly jen občasné koncerty, které připravil varhaník, pan Alois Botha. V samotném jubilejním roce se uskutečnilo 17 koncertů, v dalších letech většinou 8 až 10. Prvním organizátorem byl pan Bohdan Ostroveršenko z Teplic. Programy pořádal Spolek přátel kláštera. Koncerty se konaly v neděli odpoledne v klášterním kostele. Jsou na ně zváni přední umělci z Česka i z ciziny. Konají se pravidelně i hudební festivaly s mezinárodní účastí - festival L.v. Beethovena a festival Uprostřed Evropy (Mitte Europa).

V dalších letech pokračovaly obnovovací práce i běžný provoz kláštera,

kde bylo kolem 15 zaměstnanců, žili zde bezdomovci, jezdili sem četní návštěvníci i na ubytování a vícedenní pobyty s duchovním programem. Často to byly i větší skupiny - farnosti, postižené děti s opatrovníky, v létě o prázdninách mládež včetně skautů, kteří bydleli ve stanech na zahradách. Mladí přijížděli i na brigády a na pomoc klášteru. Navázaly se partnerské vztahy se zájemci o klášter ze saské strany - z Grünhainu, Annabergu, kteří chtěli klášter podporovat. V roce 1997 se přátelé kláštera z Německa oddělili od českého Spolku přátel a vytvořili svůj Freundeskreis se sídlem v Neussu. Členové tohoto spolku byli hlavním zdrojem financí pro provoz kláštera a potřeby opata.

Norbert Krutský, zakládající člen Spolku přátel kláštera Osek

Pokračování v příštím čísle Zdislavy

Rumburský klášterní betlém

Klášterní betlém z kostela sv. Vavřince v Rumburku je téměř 90 let starý. Obsahuje na sto figurek, na jeho výrobě se podílela řada místních řezbářů a náklady na jeho vyřezání pokryla sbírka mezi věřícími. Zajímavostí betléma je stáří a původ dřeva, které představuje skály v betlémské krajině.

„Dřevo pocházelo z pařezů z klášterní kapucínské zahrady, aby byla zdůrazněna sounáležitost betléma s klášteřem, který byl násilím zabrán dne 4. května 1950 při Akci K. Z klášterní zahrady byl roku 1958 zřízen park Rumburské vzpoury a klášterní budova byla roku 1994 adaptována pro potřeby městské knihovny. Dřevěné skály tedy přežily jak násilný odchod posledního rumburského kapucína, kvardiána P. Mansueta - vlastním jménem Karla Stona, tak vlastní zánik konventu sv. Vavřince v Rumburku,“ vysvětluje pater Jozef Kujan.

„Stávající betlémový komplet byl pořízen v roce 1922, aby mohl být se vši slávou postaven ve výročním roce 1923, kdy se připomínalo sedm set let od mše sloužené v lese u Greccia za přítomnosti sv. Františka, tehdy jáhna,“ říká Ester Sadivová z Muzea v Rumburku.

Mezi stovkou figurek vysokých 18 cm najdeme kromě Svaté rodiny také římské vojáky, devatenáct pastýřů, třicet stojících ovcí a devět palem. „Většinu postav v novém betlému - Josefa, Marii, Ježíška, Tři krále, Anděla Zvěstování, volka a oslíka - vyřezal Anton Müller z Rumburka, ostatní pak Josef Thiele ze Studánky. Stylově rozeznatelné ovečky a stádo koz pocházejí z dílny dřevorubce Rudolfa Webera ze Zátíší. Figurky zdobené Antonem Diessnerem stály 3 200 korun a velbloudi od Josefa Wendlera a Antona Kühnla stáli 897 korun. Eduard Kindermann z Jiřikova je autorem města, stáje, zřícenin a postranních dílů krajiny.

Celkově bylo za betlém zapláceno 8 578,70 korun. Náklady na vyřezání betléma pokryla sbírka mezi věřícími,“ uvedla.

Jeho součástí původně bývala i „Führichova betlémská cesta“. Jednalo se o čtveřici postav (muž se šalmají, muž nesoucí ovci, slepec a žena se džbánem), která se ztratila mezi lety 1951 až 1952.

Rumburský klášterní betlém zaujímá plochu zhruba 20 m². Před rokem 1945 jej během jednoho dne stavěla skupina šesti stavitelů z řad německých obyvatel města (např. Goldberger a Schnittner st.). V posledních letech je betlém stavěn pod taktovkou znalce betlémů Jaroslava Pšeničky a za pomoci řezbářů Jaroslava Blažka a Květoslava Stehlíka, jejichž tvorbu je možné si prohlédnout pravidelně na tradičních výstavách betlémů v rumburském muzeu.

Nyní se staví jednou za dva roky, v roce s lichým letopočtem. Postavení betlému je zkoordinováno s pořádáním tradiční velké výstavy betlémů, kterou v saském Schirgiswalde nedaleko Sohlandu jednou za dva roky připravuje Betlemářský spolek ze Schirgiswalde. Betlém z kostela sv. Vavřince, který je součástí celoročně přístupného areálu loretánské kaple s ambity, bude k vidění opět od prosince 2011 do února 2012.

Z historie

Hlavními nositeli betlemářské tradice v Rumburku byli kapucíni, kteří jsou odnoží františkánů. Impuls ke zřízení kapucínské konventu sv. Vavřince v Rumburku dal dvorský úředník, diplomat a majitel panství Rumburk hrabě František Eusebius z Pöttingu (1626 - 1679). Příchod mnišského žebřavého řádu do Rumburku byl „poděkováním Bohu za zámožnost“. V závěti z roku 1662 zavázal své dědice pod hrozbou ztráty majetku vystavět

kapucínský klášter pro dvanáct řeholníků. Raně barokní klášter byl vybudován v letech 1683 až 1685 nákladem knížete Antonína Floriana z Liechtensteinu, nového majitele panství Rumburk. Mobilniář kláštera a oltářní obraz hradil Pöttingův bratranec, hrabě Johann Sebastian z Pöttingu. Klášterní kostel sv. Vavřince v Rumburku spravuje Římskokatolická farnost - děkanství Rumburk.

Klášterní betlém v kostele sv. Vavřince v Rumburku je v pořadí již třetím betlémem. Jak vypadal nejstarší betlém, není známo. Podle klášterní kroniky a loretánské pamětní knihy byl druhý betlém pořízen v roce 1850. Figury pocházely z dílny jihlavského řezbáře Antonína Quaise, krajinu namaloval Pohl z Rumburka. Skály byly vytvořeny ze skelného papíru. Dřevěné lešení zakrýval modrý baldachýn. V roce 1897 byla u Josefa Neumanna st. z Horního Jindřichova u Rumburku, který se právě vrátil z Palestiny, objednána nová krajina, jež zůstala i součástí nového, třetího betlému.

Pozvánka

Zájemci o betlémy by přesto letos neměli cestu do Rumburku odkládat. Oblastní muzeum Děčín, pobočka Muzeum Rumburk, pořádá od 27. listopadu 2010 do 2. února 2011 tradiční výstavu betlémů nazvanou **Ten vánoční čas**. K vidění je stovka betlémů z různých materiálů - dřevěných, skleněných i perníkových. Představena jsou díla dobová, desítky let stará, i jesličky vyřezané soudobými řezbáři. Prohlídky betlémů probíhají vždy od středy do neděle mezi 9. až 15. hodinou.

Klára Mágrová
www.rumburk.farnost.cz

ZACHARIÁŠ

pochybující svědek příchodu Mesiáše

Judou Makabejským jsme se rozloučili s velikými postavami Starého zákona. Nyní vstupme do nové etapy líčení Božího zjevení – do Nového zákona. I zde se můžeme v rozjímání zadívat na mnohé významné postavy, které svým životem inspirují, poučují, povzbuzují.

Samozřejmě ústřední postavou je Ježíš Kristus, který se vymyká jen lidské uchopitelnosti, na rozdíl od postav ostatních. Nový zákon v něm vyznává samotného Boha, Božího Syna. Ale i u Ježíše nalézáme charakteristické lidské vlastnosti, u kterých se můžeme zastavit. Vydejme se tedy po stopách významných osob, o kterých nám vypráví křesťanská část Bible.

Anděl se Zachariášovi zjevuje v chrámě, Domenico Ghirlandaio z r. 1490

Razení postav za sebou je určováno časovým sledem událostí, ne významem. Jako první důležitou postavu, která má své nezastupitelné místo v příběhu Ježíše Krista, je Zachariáš, otec Jana Křtitele a manžel Alžběty.

Zachariáš je knězem, patří do společenství přímých potomků Árona. Podle biblického podání měl Áron čtyři syny, z nichž dva, Nádab a Abihú, zemřeli bezdětní, kdežto Eleazar a Itamar měli syny. Z jejich potomků se v Davidově době vytvořilo 24 kněžských tříd, každá třída byla pojmenována podle nejvýznamnějšího člena té které třídy. Osmá třída se jmenovala Abiova a právě z této kněžské třídy pocházel Zachariáš.

Bylo starodávným zvykem, že každá kněžská třída měla jeden týden v každém roce službu v Jeruzalémě.

ském chrámě. To znamenalo, že kněží této rodové skupiny zajišťovali a vedli bohoslužby, přinášeli oběti, řídili společné modlitby, zkrátka dohlíželi na veškeré dění v chrámě i na chrámovém nádvoří.

K liturgickým službám patřilo též zapalování a okouřování kadidlem na kadidlovém oltáříku, který stál uvnitř chrámu před velesvatyní. Toto zapalování kadidla se dělo vždy dvakrát denně, před ranní obětí a po oběti večerní, tedy na začátku a na konci dne. Přinášení této kadidlové oběti měl vždy na starosti jeden ze sloužících kněží, který k tomu byl vybrán losem.

Lidé, kteří se scházeli k těmto významným liturgickým úkonům (totiž ranní a večerní oběti), se shromažďovali před chrámem v tzv. „nádvoří Izraelitů“, kam nesměl jinověrec vstoupit, a při okouřování uvnitř chrámu, kam zase mohli vstoupit pouze kněží, se modlili venku a čekali na příchod kněze, který jim přinášel od Hospodina požehnání. Toto požehnání mělo pravděpodobně pevnou formu, žehnající kněz při tom stál na vrcholu schodiště u vchodu do chrámu, s rukama rozpaženými k nebi a zároveň vztaženými k lidem, pronášel žehnající modlitbu.

Tento úkol tedy toho dne, o kterém nám vypravuje Lukáš, vykonával Zachariáš. A v tento den se začínají naplňovat stará proroctví o příchodu Mesiáše. Zachariáš při svém posvátném úkonu přinášení kadidla na rozžhavené uhlíky na malém pozlaceném kadidlovém oltáříku je osloven andělem, který se mu viditelně a slyšitelně zjevuje. Zvěstuje mu narození syna, jenž bude mít významné poslání „v duchu Eliášově přivádět mnohé zpět k Pánu“.

Zachariášovo selhání a Boží uzdravující trest

Zachariáš v této rozhodující chvíli však váhá, nedůvěřuje, pochybuje. Z lidského hlediska je to skutečně takřka nemožné. Zachariáš i jeho žena jsou již staršími lidmi, k tomu ani v mládí neměli spolu děti, neboť manželka Alžběta byla neplodná. Jeho otázka „Podle čeho

poznám?“ v sobě tuto malou, pochybující víru obsahuje. Zdánlivě podobná otázka Mariina „Jak se to stane?“ je významem naprosto odlišná. Maria ve víře přijímá, že bude mít syna, jak jí to anděl zvěstuje. Jen se ptá na způsob početí, neboť nežije s mužem. Zachariáš naproti tomu žádá předběžné Boží znamení, které jej ujistí, že opravdu bude mít andělem zvěstované dítě.

Žádat od Boha znamení na potvrzení víry a odstranění pochybností však někdy může znamenat pokoušení Boží svrchovanosti, odepření poslušnosti vůči němu a především malou či žádnou víru. A právě tím se patrně Zachariáš provinil.

Všimněme si však ještě jiného momentu - Zachariášova postoje. Brání se přijmout Boží poselství slovy: *Vždyt já jsem stařec a má žena je pokročilého věku.* První, co mu přichází v této jedinečné chvíli na mysl, jsou slova vytáček a jakési únavy života i víry. Zachariáš se cítí být starý nejen fyzicky, ale i duševně a duchovně. Možná tím překračujeme prvotní význam textu, ale ta myšlenka se přímo nabízí. A Boží odpověď? *A hle, oněmíš a nebudeš moci promluvit až do dne, kdy se ty věci stanou, protože jsi neuvěřil mým slovům, která se vyplní, až přijde jejich čas.*

Na první pohled to vyznívá jako tvrdý trest, ale spíše se v tomto Božím soudu nad Zachariášem skrývá milost, která jej má proměnit. Celých devět měsíců má strávit v mlčení, tedy v tichu a do značné míry v samotě, aby opět nalezl v nové víře Boha živého, jedijního, ne jen Boha liturgie, obřadů a náboženských zvyků.

Můžeme se též domnívat, že Zachariáš se úpěnlivě modlil, aby mu Bůh dopřál děti. Časem však pravděpodobně s vyhaslou nadějí fyzické možnosti vychladla i jeho modlitba a možná se stala již jen rituální, liturgickou, ne však živým setkáním s Bohem. A právě tyto neduhy vychladlé víry a neživé modlitby má jeho dočasná němota léčit.

Zachariáš má devět měsíců na to, aby se s Boží pomocí a milostí proměnil. Podobně jako devět měsíců zraje

plod v životě matky, aby se mohl narodit nový člověk. Tato paralela je dána souběžností období nemoty Zachariáše s devíti měsíci těhotenství Alžběty.

Poslední tři měsíce svého vnitřního přerodu tráví navíc Zachariáš v blízkosti Marie, která nosí pod srdcem Ježíše a přichází do Zachariášova domu v šestém měsíci Alžbětina těhotenství. Od ní se patrně má hlavně učit jako od živoucího ztělesnění radostné víry a oddanosti Bohu. Že Zachariáš vychází z tohoto vnitřního zápasu proměněn, dává jasně najevo jeho slavný chvalozpěv Benedictus. Zachariáš je naplněn Duchem svatým, pronáší prorocká slova, hluboce se raduje z Boha, chválí mocné

Boží skutky v životě a dějinách lidí. Na světlo světa přichází jeho syn Jan (hebrejský tvar jména se dá přeložit jako „Hospodin je milostivý“) a Zachariáš sám je též vysvobozen z temnoty neschopnosti komunikovat do nového světla živého rozhovoru s Bohem: *... náš Bůh zazářil na ty, kdo přebývají v temnotě a v stínu smrti, aby vedl naše kroky po cestě pokoje.*

R.D. Jiří Voleský

Zachariáš píše na tabulku jméno svého syna – Jan, Domenico Ghirlandaio z r. 1490

Radio Proglas slaví 15. výročí vysílání

Radio Proglas, které má svou hlavní redakci v Brně, vysílá letos už patnáctý rok. Pracovníci spolu s ředitelem Mons. Martinem Holíkem 8. prosince 2010 poděkovali za zdar tohoto díla při mši svaté v katedrále sv. Petra a Pavla.

Litoměřické regionální studio Štěpán bylo otevřeno v září 2003. U jeho zrodu stáli R.D. Martin Davídek a Marie Koscelníková.

Pozvání na různé akce pořádané v litoměřické diecézi si můžete poslechnout vždy ve středu od 14.30 hodin v pořadu Písničky a pozvánky. Jeden večer v měsíci od 22.00 hodin patří rozhovoru na zajímavé aktuální téma s hostem, které se v dalším týdnu reprizuje. Do vysílání studio přispívá i zprávami a krátkými reportážemi z litoměřické diecéze. Pro posluchače je vždy zajímavá Myšlenka na den, většinou v podání litoměřického biskupa nebo jiné osobnosti. Regionální studio se svými příspěvky podílí i v dalších pořadech. Výběr z přehledu pořadů Proglasu zveřejňuje diecézní časopis Zdislava.

Radio Proglas je rozhlasová stanice rodinného typu založená na tradičních křesťanských hodnotách, vysílající bez reklam.

Proglas vysílá a licenci vlastní od roku 1995. Vznikl v Brně z iniciativy skupiny křesťanů v čele s katolickým knězem Mons. Martinem Holíkem a s podporou brněnského biskupa i dalších ordinářů českých a moravských diecézí.

O slavnosti Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu 8. prosince 1995 byl spuštěn vysílač na Svatém Hostýně. Proglas mohli zachytit první posluchači na území dnešního Olomouckého a Zlínského kraje.

V následujícím desetiletí se postupně připojovala další místa, odkud mohli lidé přijímat signál Proglasu. Dnes pokrývá přes osmdesát procent území České republiky, v příštím roce už to bude necelých devadesát čtyři procent.

U původní myšlenky na křesťanskou rozhlasovou stanici stála jen hrstka lidí. Na začátku tvořilo tým dvanáct pracovníků, kteří připravovali vysílání osmnáct hodin denně. K celodennímu vysílání Proglas dospěl o dva roky později.

Dnes je do díla křesťanské rozhlasové stanice přímo zapojeno asi padesát osob, dále na sto padesát stálých externistů, přes jeden tisíc aktivních tzv. KaPrů (Kamarádů Proglasu), dvacet dva tisíc členů Klubu přátel Proglasu a kolem sto padesáti tisíc pravidelných posluchačů. Jim patří díky za finanční i modlitební podporu.

Pořady pro ně připravují redaktoři v Brně a dalších šesti regionálních studiích – v Praze, Olomouci, Ostravě, Hradci Králové, Litoměřicích a Českých Budějovicích. Při tvorbě pořadů spolupracují křesťané z více církví.

Jedná se o rodinné rádio, které vede k účtům ke kulturnímu dědictví a podporuje vzdělání a dobrý životní styl. Napomáhá vytváření občanské společnosti, podporuje vzájemnou snášenlivost rasovou, konfesní i kulturní, vede k účtům k životu, náboženské víře a dobrým mravům. Je nezávislé na politických nebo ekonomických subjektech. Program tvoří náboženské, kulturní, vzdělávací, zpravodajské i zábavní pořady. Vyberou si z nich děti, mladí, dospělí i senioři. Oblíbené a diváky oceňované jsou zejména přenosy bohoslužeb a čas vyhrazený pro modlitbu. Po hudební stránce Proglas nabízí duchovní, klasické, folklorní i populární písně a skladby.

Název Proglas upomíná na nejstarší staroslověnskou literární památku. Předzpráv tohoto jména složil svatý Konstantin jako úvod k vlastnímu překladu čtyř evangelií do staroslověnštiny, kterou roku 863 přinesl se svým bratrem Metodějem na Velkou Moravu.

Co by řekl ředitel Proglasu Mons. Martin Holík k patnácti letům vysílání? *„Řekl by velké díky všem, od malých po velké, od mladých po seniory, od nových po nejzaslouzelejší – za neokázalé a vytrvalé svědectví o svém vztahu k Bohu i k lidem skrze užívání modrého kamínku do mozaiky života. Kamínku, který se jmenuje Radio Proglas.“*

Marie Koscelníková, www.proglas.cz

Evangelizace v různých prostředích

Jeden z misijních příkazů Ježíše zní: *Ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.* Když se zamyslíme nad těmito slovy, je zřejmé, že církve tento příkaz splní tehdy, kdy nebude na zemi člověk, který by nějak neuslyšel zprávu o Ježíši a vykoupení.¹ Je to veliký úkol. Ale k jeho realizaci by stačilo pouhých pět let, kdyby každý katolík za rok řekl o Ježíši a jeho vykoupení jednomu člověku, který o tom dosud neslyšel.² Ve skutečnosti je tento poměr několiksetkrát horší. Na jednoho pokřtěného dospělého člověka u nás je to dva tisíce aktivních věřících a dva kněží.³

Jak přistoupit k tomuto velkému poslání? Společenství církve má realizovat celé poslání ve světě. My se na něm každý podílíme podle svého stavu a možností. Celou evangelizaci lze rozdělit do několika druhů podle místa působení. Vezmeme-li Ježíšova slova z pohledu apoštolů, tak je zde několik různých prostředí, o kterých se Ježíš zmiňuje: nejprve Jeruzalém, pak Judsko a nakonec Samařsko a celý zbytek světa. Jaká to byla pro apoštoly prostředí: s lidmi v Jeruzalémě měli apoštolové společný domov, s lidmi v Judsku měli společnou víru v příchod Mesiáše, lidé v Samařsku s nimi nesdíleli úplně stejnou víru, ale byli židovskou vírou nějak poznamenáni. Zbytek světa byli pro apoštoly lidé, kteří nikdy o Bohu a Mesiáši neslyšeli, pro které byla židovská víra zcela cizí. Podobné je to i v našem životě. Máme svůj domov, žijeme mezi lidmi, kteří slyšeli o Ježíšovi a nakonec existují oblasti a lidé, kde o Ježíši vůbec ještě neslyšeli.

Když se podíváme na tato prostředí, nepochybně je na naší záležitosti evangelizace vlastního domova a podílíme se na evangelizaci dalších tří prostředí.

Co charakterizuje náš domov? Je to skupina lidí, se kterými se pravidelně setkáváme doma, v práci a při trávení volného času. Známe se s nimi, není třeba k nim někam chodit, v jejich společnosti žijeme. Počítá se, že to může být až tři sta osob. Těmto lidem vydáváme bezprostředně svědectví víry svým životem a slovem.

Pokud přijmeme mravně minimalisticky Ježíšův pokyn, zcela pasivně, nikdy bychom neměli těmto lidem zapít to, že jsme věřící katolíci a že se aktivně účastníme života katolické církve, kdykoli se nás na to zeptají. Toto minimum se bere u nás často jako standard běžné evangelizace a jakákoli aktivita se považuje za projev nějakých mimořádných darů Ducha svatého. Ale tak to není. Posláním laika je svůj dům změnit, aby odpovídal požadavkům Božího království, a nese proto vlastní odpovědnost především za své bližní, se kterými se pravidelně stýká. Jak postupovat, když chceme být trochu více aktivní? Je několik návodů. První z nich⁴ postupuje pomocí šesti kroků: služba, sdílení, vykládání, pozvání, buňka a společenství církve. Druhý⁵ postupuje pomocí pěti kroků: rozhlédni se kolem, pohledni vzhůru, vyjdi naproti, promysli si budoucnost a duchovně o ně pečuj. Oba postupy dále rozebereme, můžete si zvolit, který se vám bude zamlouvat. Oba postupy ale předpokládají, že máte zázemí své osobní činnosti, do kterého vašeho známého doprovázejte. Zázemí by mělo být ve vaší farnosti nebo dobrém věřícím prostředí.

Vraťme se k prvnímu postupu šesti kroků. Používá se spolu se systémem farních buněk. Systém funguje v mnoha farnostech v Evropě. Nejznámější farností je st. Eustorgio v Miláně, kterou vede diecézní kněz don Pigi Perini. Farní buňka je skupina 10 až 20 osob, která se pravidelně týdně schází. Do farní buňky se neustále zvou noví členové, a tak se zvětšuje. Když překročí velikost 20 osob, buňka se rozdělí na dvě dceřiné buňky, atd. Členové buňky evangelizují především ve svém „domě“. Systém nazývají „bomba“, protože bomba vybuchne tam, kde padne. Služba je pokorné vytváření vztahů a přátelství se svými bližními. Člen buňky se za ně modlí, soucítí s jejich potížemi, někdy pomůže činem a osobní modlitbou. Mottem celé služby jsou Ježíšova slova: *Tak jako Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.*⁶ Časem vnesou do rozhovorů Ježíše ať už formou osobního svědectví, nebo vyznáním víry nebo citací slova Božího. Většinou se to okamžitě svezí

na různé kritické otázky, stížnosti apod. Následuje další fáze diskuse a naslouchání, prostého sdílení svých pochopení a pohledů. Když dotyčný projeví zájem, vezme ho člen buňky s sebou na setkání, kam může začít docházet. Nakonec s celou skupinou navštíví farní mši a seznámí se s farářem. Dál už pokračuje další fáze, které následují po evangelizaci, katecheze a přijetí svátostí.

Druhý postup pěti kroků se nazývá „Ondřej“ podle Janova evangelia: *Jeden z těch dvou, kteří slyšeli, co Jan řekl, a Ježíše následovali, byl Ondřej, bratr Šimona Petra. Vyhledal nejprve svého bratra Šimona a řekl mu: „Nalezli jsme Mesiáše (což je v překladu: Kristus).“ Přivedl ho k Ježíšovi.*⁷ Mimo jiné ho u nás používá evangelické hnutí Nového života a katolické hnutí Světlo-Zivot. Samotná hnutí jsou zaměřená na formaci zralých křesťanů. Formaci začínají evangelizací na různých společných akcích. Členové hnutí na ně zvou účastníky. První krok, rozhlédni se kolem sebe, znamená, že po modlitbě si člověk vybere skupinu lidí, které by chtěl evangelizovat, a napíše si jejich seznam. Poté se za ně začne systematicky modlit. Dále hledá příležitost, jak by je mohl pozvat na některou evangelizační akci a pozve je. Když se u těch, za které se modlili, probudí zájem, dál se za ně modlí a pozve je buď do modlitebni, nebo formační skupiny.

Co jsou důležité principy ukryté za těmito až schematickými postupy? Jeden je velmi důležitý - hovor s ním a zájem dotyčného předchází účasti ve skupině a účast v nějakém kolektivu předchází příchodu na liturgii. Je jistě možné z Božího hlediska i jiný postup. Ale tento je nejvíce citlivý k lidskému rozhodování a jeho zákonům, včetně skrytého působení Boží milosti. Díky tomu je více nízkoprahový.

Dalším místem evangelizace jsou společenství věřících. Není to překvapivé? Evangelii Nuntiandi hovoří o sekularizaci, „*pojetí světa, ve kterém se tento svět rozvíjí sám od sebe, aniž by hledal příčinu v Bohu, jenž se stává zbytečným a nepohodlným*“⁸, a matrikových věřících⁹ „*odpor... vyvěrá z netečnosti a záporného stanoviska člověka, který*

se tu už cítí doma a je přesvědčen, že všechno zná a vyzkoušel“¹⁰. Je to bohužel i náš častý problém. Známe Krédo, sedm svátostí, desatero přikázání a modlitbu Páně, ale víra se nám scvrkla na životní styl, kdy s Bohem prakticky nic nechceme mít a předem vylučujeme jakoukoli možnost osobního vztahu a kontaktu s ním. Podobáme se Izraelitům: *Mluv s námi ty a budeme poslouchat. Bůh ať s námi nemluví, abychom nezemřeli*¹¹. Přiznám se, že evangelizaci tohoto prostředí jsem porozuměl až po patnáctileté praxi evangelizace venku, mimo církve. Problém spočívá v tom, že nad vyznáním víry dotyčný ohrne nos se slovy, že to vše přece zná a nic nového jsme mu nevyvětlili, na osobní svědectví o vlastním živém vztahu k Bohu reaguje tím, že se vytahuje.

Hovoříme dnes o nutnosti mystagogické katecheze¹². V podstatě je třeba, aby dotyční uvěřili v to, k čemu se hlásí. Je vícero cest, ale základní princip spočívá v tom, že víra není „sada tvrzení“, ale živý vztah k Bohu. Paleta konkrétních prostředků, jak k tomu přivést druhého, je veliká: přítomnost Ducha svatého v člověku, přítomnost Ježíše v Eucharistii, jasné rozhodnutí patřit Bohu Otci jako jeho dítě atd. Vždy k tomu musí patřit osobní modlitba, např. „*Ježíši, přijímám tě jako Pána a Spasitele*“, pouhá přednáška k tomu nestačí. Osobně mám dojem, že dnes hodně kážeme o dobrém životě, a přitom na všech úrovních života církve jsme konfrontováni velkým množstvím praktické nevěry, která je jen k posměchu a oprávněné kritice okolí.¹³

Další prostředí, u apoštolů to bylo Samařsko, jsou lidé, kteří někde v naší zemi žijí a nemají ve svém okolí nikoho věřícího, nikdy nebyli na nějaké církevní akci¹⁴. Často míváme z tohoto prostředí tzv. kulturní šok¹⁵. Je třeba si vymodlit odvahu, zkusit překročit pomyslnou hranici mezi námi. Velkou pomocí je kromě modlitby o vyslání, o Ducha svatého také modlitba za to, aby Bůh těmto lidem pozhnal, ať už nás přijmou, nebo ne. S překvapením zjistíme, že nejsme předmětem výsměchu. Můžeme narazit na „ne“, ale nikdo nás nezlehčuje. Většinou se s těmito lidmi dnes setkáme při Tříkrálové sbírce, ale lze udělat i speciální evangelizační akci. Vždy při ní musíme sledovat alespoň dva podstatné cíle: co nejvíce lidem říci o Ježíši Kristu a co nejvíce lidí pozvat do společen-

ství věřících. Co může být vhodnou příležitostí: akce vázané na místní kostel (např. pouť v kostele, noc otevřených kostelů, Vánoce, Velikonoce nebo akce mimo naše prostředí: divadlo, promítání filmu, návštěvy po domech atd.) Pokud bychom chtěli na toto prostředí působit, je dobré absolvovat nějakou evangelizační školu¹⁶. Je dobré nepodceňovat ani dnešní komunikaci přes internet. Na webových stránkách farnosti by měl být umístěn na první pohled zřetelný odkaz „víra v Ježíše“ a odkaz, kde je „vchod do společenství věřících ve farnosti“. Totéž by měla obsahovat vývěska a farní občasník.

Posledním prostředím jsou národy a země, které nikdy neslyšely o Kristu - nazýváme je *misie ad gentes, misie k pohanům*. Evangelizace těchto zemí jsou záležitostí všech členů církve! Jak? Všichni se máme za misie pravidelně modlit, existuje kromě úmyslu Svatého otce ještě misijní úmysl na každý měsíc¹⁷. Dále je můžeme podporovat finančně přes papežská misijní díla, přes různé nadace. Je velmi dobrou vizitkou našich věřících, že tyto aktivity opravdu podporujeme ve velkém. Do misí se lze zapojit i prací, strávit nějaký čas v některé zemi, kde misie probíhají. Na misích můžeme být i osobně přítomni, přes internet, a pokud vyrazíme do nějaké takové země na dovolenou, tak jsme přímo ve středu dění. Internetová komunikace dnes spojuje svět. Osobně se můžeme přes Facebook, Skype setkat s kýmkoli na světě. Také na náš web může přijít kdokoli. Je proto dobré s tím počítat. Pokud vyrazíme do cizí země s jinou kulturou, jsou pro nás setkání s druhými lidmi příležitostí ke svědectví. Tehdy nám asi více dojde, že křesťanství udělalo z Evropy kulturní, ekonomickou a politickou velmoc.

Co dodat na závěr? Prosme Pána žně, aby poslal dělníky na svou žně a nabízejme sebe: *zde jsem, Pane, pošli mě do mého prostředí, naší obce, země a k jiným lidem, kteří o tobě ještě neslyšeli.*

P. Jan Rajlich OP

¹ (6)

² Počet obyvatel k dnešku 6,8 miliard, počet katolíků 1,2 miliardy. Tedy věřící je každý šestý. Stačí, když svou víru vyzná před zbývajícími pěti (pozn. autora).

³ Vycházím z následujících přibližných údajů: jsou zhruba 2 tis. pokřtěných dospělých ročně, kolem 4 tis. kněží a asi

400 tis. věřících v neděli na mši (pozn. autora).

⁴ (7)

⁵ (5)

⁶ Mat 20,28.

⁷ Jan 1, 40-42.

⁸ (8 str. 41).

⁹ (8 str. 42).

¹⁰ Tamtéž.

¹¹ Ex 20,19.

¹² V podstatě je to katecheze, která uvádí do tajemství víry, tj. nepřekládá víru jako vědění, ale jako skutečnost osobního vztahu a rozhodnutí (pozn. autora).

¹³ Matouš 5,13 „*Vy jste sůl země; jestliže však sůl pozbude chuti, čím bude osolena? K ničemu již není, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali.*“

¹⁴ 60% obyvatelstva (pozn. autora).

¹⁵ Situace, kdy dotyčný má pro něho důležitá sdělení, které nemůže sdělit druhým.

¹⁶ U nás školu má komunita Emanuel v Brně a my dominikáni. **Zájemci se mohou ozvat přímo mně: jan@op.cz.**

¹⁷ (9).

Citovaná literatura

1. kol. Jeruzalémská bible. [překl.] František X. a Dagmar Halasovi. Praha: Karmelitánské nakladatelství, Krystal OP, 2009. 978-80-7195-289-3.
2. Katechismus katolické církve, český překlad. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2001. ISBN 80-7192-488-1.
3. Jan Pavel II. Redemptoris Misio, O stálé platnosti misijního poslání. [překl.] Dolores Smíšková OP. Praha: Zvon, 1994. ISBN 80-7113-101-6.
4. Bible. Bible, Písmo svaté Starého a Nového zákona, Český ekumenický překlad. Praha: České biblická společnost, 1995. ISBN 80-85810-08-5.
5. kol. Idzcie i gloscie. [editor] Grazyna Misiek. Kroszno n. Dunajcem: Centralna Diakonia Formacji Diakonii, 2007.
6. Blachnicki, Franciszek. Wielki nakaz misyjny Chrystusa. Serwis WWW Ruchu Światło-Zycie. [Online] DKS Ruchu Światło-Zycie, 27. 2 2007. [Citace: 30. 11 2010.] <http://www.oaza.pl/dokument.php?id=1426>.
7. Eivers, Michael J., Vitale, A. Perry a Krol, Muriel. Parish Cell System, Leader Training Manual. Pembroke Pines: St. Boniface Church, 1986.
8. Pavel VI. Evangelii Nuntiandi, Hlásání evangelia. Praha: Zvon, 1990. ISBN 80-7113-026-5.
9. Benedikt XVI. Poselství Benedikta XVI. ke Světovému dni misii 2010. Tiskové středisko České biskupské konference. [Online] 21. 09 2010. [Citace: 06. 12 2010.] <http://tisk.cirkev.cz/dokumenty/poselstvi-benedikta-xvi-ke-svetovemu-dni-misii-2010/>.

Věří v odpuštění hříchů ve vzkříšení těla a život věčný. Amen

Těmito slovy vrcholí a končí vyznání víry. Tento závěr se osobně a bytostně týká každého z nás. Ostatní články vyznání víry nemají tak osobní charakter, jako tyto tři poslední. Každý z nás musí ve svém srdci hledat, zdali tváří v tvář vlastní hříšnosti věří v odpuštění hříchů, tváří tvář smrti věří ve vzkříšení těla a v život věčný. Pojďme spolu o tom krátce rozjímát.

Apoštolské vyznání víry váže víru v odpuštění hříchů na víru v Ducha svatého, ale také na víru v církvech a ve společenství svatých. Právě když vzkříšený Kristus dával svým apoštolům Ducha svatého, udělil jim božskou moc odpouštět hříchů: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchů odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou“ (Jan 20, 22-23). (KKC čl. 976) Ježíšovi současníci museli uvěřit, že on, Syn člověka, má moc na zemi odpouštět hříchů (srov. Lk 5,24). My musíme uvěřit tomu, že skrze Ducha svatého světil tuto moc církvi, která v Ježíšově jménu skrze svátost křtu a svátost smíření zprostředkovává všem věřícím odpuštění hříchů, pokud se jich zříkají a litují.

Pán Ježíš vázal odpuštění hříchů na víru a křest. „Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen“ (Lk 16,16). Křest je první a hlavní svátostí pro odpuštění hříchů, protože nás spojuje s Kristem, jenž „byl vydán na smrt pro naše hříchů a vstal z mrtvých pro naše ospravedlnění“ (Řím 4,25), abychom mohli „i my žít novým životem“ (Řím 6,4). (KKC čl. 977) Ve svátosti křtu se nám dostává odpuštění hříchů v takové hojnosti, že nezůstává k zahlázení ani prvotní vina, ani to, čeho jsme se následně dopustili dobrovolně buď přestoupením, anebo opomenutím; nic nezůstává ani z trestů k odčinění. Křtem však není nikdo zbaven všech slabostí přirozenosti, právě naopak; je nucen bojovat proti žádostivosti, která nás nepřestává podněcovat ke hříchům.

Kdo by mohl být v tomto boji proti náklonnosti ke zlu natolik silný a bdělý, aby se vyhnul jakémukoliv zranění hříchem? Bylo-li tedy nutné, aby měla církev moc odpouštět hříchů, bylo třeba jí svěřit klíče od nebeského království i jiným způsobem než svátostí křtu, způsobem, kterým by se mohly odpouštět hříchů každému kajícníkovi, i kdyby hřešil až do posledního dne svého života. (KKC čl. 979) Tento druhý způsob, kterým církev má moc odpouštět hříchů, se uskutečňuje ve svátosti smíření. Kněží a svátosti jsou pouhé nástroje, jimiž Ježíš Kristus v nás působí odpu-

těním hříchů a dává nám milost ospravedlnění. Není žádná vina, byť sebetěžší, kterou by svatá církev nemohla odpustit. Nelze připustit, že by existoval nějaký člověk, tolik špatný a tolik zvrácený, aby mu nemohla být dána bezpečná naděje na odpuštění, jestliže opravdu lituje svého poblouznění. (KKC čl. 982)

Věřím ve vzkříšení těla. Další stěžejní bod naší víry. Je někdy obtížné uvěřit tomu, že tělo, ve kterém se dopouštíme hříchů, je stěžejním bodem spásy. Spíš je snaha jakoby se duchovně odputat od těla a žít zcela a pouze duchovním způsobem života. Hned od počátku narážela křesťanská víra ve vzkříšení na nepochopení a odpor. V žádném jiném bodě nenaráží křesťanská víra na takový odpor jako v otázce vzkříšení těla. (KKC čl. 996)

Možná nás udivuje, proč zrovna v této otázce církev naráží na takový odpor. Můžeme hledat odpověď na tuto otázku sami u sebe. Jednak je tu přehnaná péče o tělo, kult těla, jednak je zde veliká neúcta k tělu jako takovému, tělu jako dílu Božímu. Dále nejsme ve své pýše schopni přiznat, že se dopouštíme hříchů svojí vlastní vůlí, svým rozhodnutím, a tak to svádíme na lidskou přirozenost a pudy, vždyť to či ono je přece „lidské“. A v neposlední řadě je zde nedůvěra vůči Bohu, že opravdu vstaneme k novému životu. Nevěříme ve vzkříšení těla a zpochybňujeme tím jeho všemohoucnost.

Tváří v tvář těmto pochybnostem církev věří a vyznává, že „tělo je stěžejním bodem spásy. Věříme v Boha, který je Stvořitelem Těla; věříme ve Slovo, které se stalo tělem, aby vykoupilo tělo; věříme ve vzkříšení těla, dovršení a vykoupení Těla. (KKC čl. 1015) Dále katechismus popisuje, jak dojde ke vzkříšení těla. Při smrti se duše odděluje od těla, ale při vzkříšení Bůh navrátí našemu proměněnému tělu nepomíjející život tím, že je spojí s naší duší. Jako Kristus je vzkříšen a žije navěky, tak i my všichni vstaneme z mrtvých v poslední den. (KKC čl. 1016)

Věřím v život věčný, tímto vrcholí a končí vyznání víry. Ve chvíli smrti nejvíce osvědčíme svoji víru, víru v život věčný. Smrt ukončuje život člověka, to znamená čas otevřený k přijetí nebo odmítnutí božské milosti projevené v Kristu. Nový zákon mluví o soudu hlavně ve výhledu na konečné setkání s Kristem při jeho druhém příchodu, ale mluví také na více místech o bezprostřední odplatě, kterou po smrti dostane každý podle svých

skutků a své víry. Podobenství o chudém Lazarovi a Kristova slova na kříži pronesená k dobrému zločinci, stejně jako další texty Nového zákona, mluví o konečném osudu duše, který může být pro každého jiný. (KKC čl. 1021)

V hodině smrti při soukromém soudu bude rozhodnuto o osudu duše každého z nás. Katechismus popisuje tři stavy, kde se může duše ocitnout.

Ti, kdo umírají v Boží milosti a přátelství a kdo jsou dokonale očištěni, žijí navždy s Kristem. Jsou navždy podobni Bohu, protože ho vidí takového, jaký je, tváří v tvář. Tento dokonalý život, toto společenství života a lásky s Nejsvětější Trojicí, s Pannou Marií, s anděly a všemi blaženými se nazývá „nebe“. Nebo je konečným cílem a uskutečněním nejhlubších tužeb člověka, stav svrchovaného a konečného štěstí. (KKC čl. 1023, 1024)

Ti, kdo umírají v Boží milosti a přátelství, ale nejsou dokonale očištěni, i když jsou si jisti svou věčnou spásou, jsou po smrti podrobeni očisťování, aby dosáhli svatosti nutné ke vstupu do nebeské radosti. Církev nazývá toto konečné očisťování vyvolených očistcem; to je něco úplně jiného než trest zavřených. (KKC čl. 1030, 1031)

Nemůžeme být spojeni s Bohem, jestli se svobodně nerozhodneme milovat ho. Avšak nemůžeme milovat Boha, jestliže těžce hřešíme proti němu, proti svému bližnímu a proti sobě samým: „Kdo nemiluje, zůstává ve smrti. Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah – a víte, že žádný vrah nemá v sobě trvalý věčný život“ (1 Jan 3,15). Náš Pán nás upozorňuje, že budeme od něho odděleni, jestli nepřispějeme na pomoc chudým a maličkým v jejich nouzi. Jsou totiž jeho bratry. Zemřít ve smrtelném hříchů, aniž by byl smyt litostí, a nepřijmout milosrdnou Boží lásku, to znamená zůstat navždy od Boha v důsledku našeho svobodného rozhodnutí. A tento stav konečného sebevyloučení ze společenství s Bohem a s blaženými je označován slovem „peklo“. (KKC čl. 1033)

Při posledním soudu, kdy se při vzkříšení všech mrtvých opět spojí duše s tělem, ti, kdo konali dobro, vstanou k životu, kdo páchali zlo, budou vzkříšeni k odsouzení. Modleme se a usilujme o to, abychom v tento den vstali k životu a v nebi se shledali se svými blízkými.

R.D. Vít Audy

Barokní lidová zbožnost ve světle knih zázraků jezuitské poutní místo Bohosudov u Teplic

Pokračování z minulého čísla

Zázraky zapsané v Bohosudovských knihách se dají rozdělit do několika skupin. Velice zajímavé jsou zázraky, které pomohly postiženému zbavit se škodlivého působení magie. Takové jsou v Bohosudovských knihách sice jen dva, nicméně dokládají, že i sem se lidé obraceli s podobnými problémy.

Druhou specifickou skupinu tvoří zázračná vyslyšení nekatolíků. Do Bohosudova chodilo velké množství poutníků z nedalekého míšeňského kraje, kde bylo značné množství nekatolícky, většinou luteránsky orientovaných lidí. Mnoho nekatolíků z Míšeňska jezdilo do Teplic do lázní. Tito pak chodili do Bohosudova dítat se na procesí jako na jakousi „turistickou“ atrakci.

Nekatolíci se dají rozdělit na dvě skupiny. První je skupina nekatolíků, kteří přišli hledat pomoc Bolestné Panny Marie v Bohosudově. Druhou skupinou byli ti, kteří se přišli do Bohosudova vysmívat katolickým procesím a víře. Většinou je za toto jednání stihl trest. Nekatolíků hledajících pomoc u milostného obrazu bylo velké množství. Většina z nich po vyslyšení prosby přešla na katolické vyznání. Například jeden rychtář z míšeňského kraje v roce 1673 byl v bohosudovském kostele svědkem zázračného vyslyšení a poté se obrátil na pravou víru¹⁵. Jiní chodili pouze uctívat obraz katolickým způsobem, přestože byli stále věrní své protestantské víře. Takto do Bohosudova přišly tři luteránské ženy z míšeňského kraje, dne 21. června 1667. V kostele vykonaly katolickou úctu milostnému obrazu a darovaly na oltář voskové obětiny. Vysvětlily jednomu z kněží, že byly všechny tři těžce nemocné a na přímluvu Matky Boží se uzdravily¹⁶. Někteří přestoupili ke katolické víře poté, co zhlédli nádhernou zbožnou procesí, poutního místa a viděli velkou důvěru lidí v pomoc Matky Boží Bohosudovské.

Druhou skupinu tvořili ti, kteří přijeli do Bohosudova s procesím a pobožnostem se posmívali. Příkladem je z roku 1610, kdy se milostnému obrazu zaslíbil jeden slepec z Tachovic. Poté, co byl vyslyšen, se vrátil zdra-

vý domů a vyprávěl vše nekatolickému sousedovi. Ten se mu vysmál a řekl: „Kdybych toto věděl dříve, byl bych tam dovedl svého slepého koně.“ To také udělal. U kostela byl vyslyšen, kuň získal zrak zpět, ale posměváček oslepl¹⁷.

Posmívat se z Teplic do Bohosudova přijel v roce 1615 i „jeden právník a úředník z Pirny, který byl nazýván doktor Martin. Ten sem přišel na svatodušní úterý i se svou manželkou a dcerou očumovat obvyklé procesí. Poté co v kostele máváním a smíchem učinili zadost svému potěšení, uchopila dcera při odchodu z vosku litou obětinu, vzala ji s sebou a jedou zpět do Teplic. Dcera vytahuje obětinu, hází ji otcí, ten matce a ta zas jinému, a sice dcera s těmito slovy: *dívejte, dívejte, toto je papeželec jeden, skrz nějž Maria prý tolik zázraků činní. Ledva byla tato slova z úst, tu leží vůz převržený, všichni jsou zranění, a dcera kvůli své utrhačné hubě a krádeži došla do Teplic se zlomenou rukou*¹⁸.“

Potrestání byli i vojáci, kteří drancovali okolí a chtěli vyloupit i kostel. V tom jim zabránil zásah Boží. Jeden voják se pomínil na smyslech a jeho druzi jej museli zastřelit. Jiný zemřel při souboji krátce poté, co z kostela odcizil vlajku, kterou znehodnotil.

Potrestání nemuseli být jen nekatolíci, ale i malověrní, nerozvázní katolíci nebo katolíci, kteří nejednali zcela správně podle příkázání.

Mezi nečastěji zmiňované a vyslyšené zázraky v Bohosudově patří nebezpečné, smrtelné nemoci. Často nebyla nemoc definována jinak než „život ohrožující, smrtelné nebezpečí“. Někdy se jednalo o kombinaci několika onemocnění, např. křečí a horečky. Za příklad může posloužit uzdravení z roku 1673: „*Anna Kateřina Straková, choť Fabiána Straky, radního města Loun, byla po porodu naprosto zničena. Měla veliké křeče a trhání a lékař jí, i přes to, že použil veškeré své umění, dal místo léků do ruky svíci pro umírající. A společně s ostatními okolostojícími očekával poslední záchvěv. Protože ji však duše nemohla stále opustit, vzývá manžel naši milou Paní a zaslibuje*

ženu našemu Milostnému obrazu. Poté následuje neočekávaná změna. Smrtelně nemocná během dvou dnů obdržela dokonalé zdraví. Což její manžel i ona přisežně prohlásili. A městská rada požádala lékaře, aby vše písemně potvrdil.“¹⁹

Dalšími často zmiňovanými chorobami byla různá ochrnutí, dna, zlomeniny, úbrna, křeče postihující pohybová ústrojí. V případě, že se nemohl nemocný hýbat, nemohl zastávat svou funkci a práci, stal se přítěží a často mohl být ze společnosti vyčleněn. Zvláště ležel-li po dlouhý čas. Pokud se narodilo dítě ochrnuté nebo podobně postižené, a to jak z hlediska praktického, tak z hlediska sociálního. To můžeme vidět na případě ženy, jíž se narodilo dítě s opačně rostlými rukama a nohama: „*Syn Judity Grundigové, byl šťastně vyléčen 1671, avšak předtím předvedl smutné divadlo. Od přírody měl ruce a nohy obráceně. Měl křeče a nemohl se pořádně ohýbat ani pohnout. Nebylo pro něj žádné rady ani pomoci. Kdekdo myslel, že dítě zůstane po celý život monstrem nebo těžce postiženým. Když matka brala své dítě na klín nebo do náruče, měla oči plné slz a srdce plné bolesti. Pak vzala své dítě k Bolestné Matce Boží do Krupky s myšlenkou na mnohá dobrodíní, která zde byla učiněna mnohým osobám. Padá na kolena, celým srdcem volá Marii Matku Boží, zaslíbuj se, že jestliže bude mít dítě nohy i ruce v pořádku, bude jej nosit po Krupce a děkovat. Sotva toto vyslovila, dítě se úplně postavilo. Ruce i nohy napravené a celé rovné.*“²⁰

Mgr. Iva Poláčková, doktorandka katedry historie Filozofické fakulty Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, která se tématem článku zabývala ve své bakalářské a diplomové práci

Pokračování v příštím čísle Zdislavy

¹⁵ Historia Marianscheinensis, s. 79.

¹⁶ Tamtéž, s. 78.

¹⁷ Tamtéž, s. 202.

¹⁸ Tamtéž, s. 203.

¹⁹ Tamtéž, s. 124.

²⁰ Jesu und Maria Ganden Büchelein, s. 271- 273.

Krátké zprávy z diecéze

Biskup Jan Baxant převzal a požehnal Betlémské světlo

Skauty, kteří letos přivezli Betlémské světlo do Litoměřic, přivítal při jejich příjezdu na vlakové nádraží litoměřický biskup Jan Baxant. Přimo u vlaku pak světélko slavnostně zažehnuté v Betlémě převzal a požehnal.

Betlémské světlo letos do Litoměřic přivezli kolínští a mostečtí skauti. Od nich pak putovalo do rukou skautů litoměřického střediska, kteří je až do 24. prosince uchovávali ve svých domácnostech, aby je po tradičním slavnostním setkání na Štědrý den v katedrále sv. Štěpána předali lidem a roznesli do domovů pro seniory a sociálních zařízení ve městě.

Pro skauty je Betlémské světlo symbolem míru a přátelství. Letos k nám z místa narození Ježíše Krista doputovalo již podvaadvacáté. V pátek 17. prosince 2010 světlo v pražské katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha převzal arcibiskup Dominik Duka a následující den je skauti rozvezli vlaky po republice. Letošní tématem pro rozvoz Betlémského světla byl citát z Matoušova evangelia: „*Vy jste světlo světa*“ (Mt 5,14).

Myšlenka šíření předvánočního pokoje a míru vznikla v Rakousku, odkud se rozšířila do pětadvaceti zemí světa. Úplně poprvé plamínek přicestoval v roce 1986 letadlem do Lince, kde se stal součástí vánoční sbírky rakouského rozhlasu a televize na pomoc postiženým dětem. K nám se Betlémské světlo dostalo až po pádu čtyřicetileté komunistické vlády a v rukou exilových skautů putovalo v prosinci 1989 až pod sochu sv. Václava v Praze.

Jana Michálková, www.betlemskesvetlo.cz

Výstava betlémů v Ústí nad Labem

Na tři desítky betlémů si mohou prohlédnout návštěvníci výstavy v Ústí nad Labem, která se již tradičně koná v období vánočních svátků v arciděkanském kostele Nanebevzetí P. Marie. Na té letošní, v pořadí již čtyřadvacáté, jsou zastoupeny především betlémy ze severních Čech, vytvořené ze dřeva, papíru, keramiky, i perníku.

Hlavním betlémem je velký dřevěný betlém s pohyblivými figurkami, který na výstavu zapůjčil Josef Fi-

ala z Chomutova. Největším překvapením však zřejmě je skautský betlém, vyrobený ze dřeva a papíru, který poskytla místní skautská organizace a je zde vystaven vůbec poprvé. Zajímavý je betlém z místní ZŠ Elišky Krásnohorské, který byl vytvořen podle návrhu výtvarnice Aleny Vránové. Kuriozitou výstavy je netradiční keramický „vánočkový“ betlém výtvarnice Aleny Kartákové, keramičky z Krupky, která pro něj nejprve vytvořila vánočku, pak z ní „ukrojila“, na plátek tradičního vánočního pečiva postavila tři krále a uvnitř vánočky umístila Marii s Josefem u jesliček s jezulátkem. Vánočka tak supluje biblický chlév.

Tradiční výstava betlémů v ústeckém kostele potrvá do 2. ledna 2011. Otevřena je denně od 9 do 17 hodin, 31. prosince od 9 do 15.30 hodin.

Jana Michálková, www.ustecky.denik.cz

Skleněné betlémy v Železném Brodě

V Městské galerii Vlastimila Rady v Železném Brodě si v těchto dnech můžete prohlédnout výstavu historických, ale i zcela nových skleněných betlémů, které jsou převážně z dílen místních sklářů a jsou vyrobeny různými technikami. Zajímavé jsou i zcela moderní kousky od studentů Střední uměleckoprůmyslové školy sklářské v Železném Brodě. Výstava je otevřena každý den odpoledne kromě pondělí až do konce ledna 2011.

V Železném Brodě, který je nazýván městem skla, je v mnoha domácnostech zdejších sklářů, především figurkářů, o Vánocích vystaven vlastnoručně vyrobený skleněný betlém. Z velké části jsou v rodinách uchovávány dlouhá léta jako rodinná památka. Poprvé v loňském roce byly tyto skleněné betlémy vypůjčeny a formou výstavy nabídnuty k prohlédnutí široké veřejnosti.

Do letošního druhého ročníku výstavy se podařilo nashromáždit padesát čtyři exponáty, z nichž je většina tvořena skleněnými figurkami. Vidět můžete i další: z dutých skleněných trubíc, z drobných korálků – rokailu, betlémy ryté, vitrážové i malované na skle. Výstava je doplněna suchými vazbami a dekoracemi z dílny Ladislavy Recové.

Nejstarší exponát je z roku 1938.

Jeho kopie byla darována papeži Benediktu XIV. jako dar při jeho loňské návštěvě České republiky. Největší betlém, který zde můžete vidět, je z kostela sv. Jakuba Většího v Železném Brodě. Je to hutní betlém, vyrobený v Železnobrodském skle v 70. letech 20. století.

Ohlas loňské výstavy přesáhl hranice regionu. Brodské betlémy se vydaly do Středočeského muzea v Roztokách u Prahy a do podzemních prostor Betlémské kaple v Praze, kde již léta probíhají věhlasné vánoční výstavy. Obě výstavy nabízejí od 27. listopadu ukázky skleněných betlémů převážně ze Železnobrodská.

www.zeleznybrod.cz, www.cesky-raj.info

Výroční den zjevení Panny Marie v bazilice ve Filipově

Ve výroční den zjevení Panny Marie, ve čtvrtek 13. ledna 2011, se v bazilice Panny Marie Pomocnice křesťanů ve Filipově uskuteční slavnostní poutní mše. Jejím hlavním celebrantem bude litoměřický biskup Mons. Jan Baxant. Bohoslužby, která začíná ve 4.00 hodiny, se má zúčastnit na čtyřicet koncelebrujících kněží z Čech a Německa.

Většina poutníků na ni přijíždí autobusem, další se na cestu vydávají pěšky. Noční pěší pouť začíná o půlnoci u katolické fary ve Šluknově, odkud společně vycházejí na cestu. V Rumburku odcházejí poutníci, pokud se sejdou v dostatečném počtu, o druhé hodině ranní od rumburské katolické fary z Dobrovského náměstí.

Slavnostní poutní mše se koná ve výroční den zázračného uzdravení Magdalény Kade (5. 6. 1835 - 10. 12. 1905), těžce nemocné tkadleny, která žila v domku č.p. 63 ve Filipově a jíž se ve čtyři hodiny nad ránem dne 13. 1. 1866 zjevila při modlitbě Panna Maria a přislíbila jí uzdravení. Dosud nevyčísitelně nemocná Magdaléna byla dalšího dne zcela zdráva a znovu mohla začít pracovat. K „milostnému domku“, místu zjevení Panny Marie a zázračného uzdravení, začaly putovat zástupy lidí.

Po poutní mši bude následovat v 9 hodin mše sv. v německém jazyce, v 10.30 hodin mše sv. v českém jazyce a v 17 hodin pak česko-německá mše svatá.

Poutní chrám spravovaný Římskokatolickou farností Jiříkov se nalézá ve Filipově, místní části Jiříkova, přímo na státní hranici se SRN. Nejmladší mariánská svatyně v litoměřické diecézi se od svého počátku v roce 1866 těšila velké úctě věřících. Ve 30. letech minulého století patřila bazilika ve Filipově k nejnavštěvovanějším mariánským poutním místům v diecézi. O poutní místo pečovali do roku 1950 fegalníci z kongregace redemptoristů. Slavností poutní mši navštěvují každoročně stovky věřících z Čech, Německa i Slovenska.

Klára Mágrová, Rumburk

Umět být menšinou

Dne 4. prosince jsme se v mladoboleslavské farnosti mohli při duchovní obnově znovu po deseti letech setkat s naším bývalým kaplanem P. Michalem Podzimkem.

Nosným textem obnovy byl verš Lk 12,32 *Neboj se malé stáde, neboť vašemu Otci se zalíbilo dát vám království. V návazných verších Lukáš upřesňuje: Opatřte si měšce, které se nerozpadnou, nevyčerpateľný poklad v nebi, kam se zloděj nedostane a kde mol není. Neboť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce.*

V dnešním novopohanském světě by na nás mělo být vidět, že Bůh přišel na tuto zem. Vládnout spolu s Bohem činí člověka šťastným. Nejedná se ale ani o světskou vládu nad zemí, ani o sobecké uspokojení, že nad někým lidsky vládnu. Doba většinové identifikace českého národa s křesťanstvím již minula. To je třeba přijmout jako nevratný jev. Obecně je důležité nelpět na svých představách. Lukáš citované verše psal v době, kdy bylo zřejmé, že Izrael nepřijme křesťanství. Bylo to napsáno z pohledu křesťanské obce, kde se nespĺnilo očekávání, jak bude Bůh „pozemsky“ vládnout. Lukáš proto zdůrazňuje osobní vztah k Bohu. Organizované křesťanství v podobě struktury je důležité, na této struktuře ale naše víra nemůže stát. *Mt 6,33 Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno. Člověk si nemá dělat starosti, když se neplní jeho představy.*

V neformální besedě P. Michal vydvíhl naši farnost jako příkladnou ve smyslu bohatého farního života, s rovnoměrným zastoupením všech věkových kategorií, což není obvyklé. Prohlubováním osobního vztahu k Bohu každého z nás se budeme blížit ke společnému cíli, a tím také v našem společenství k sobě navzájem.

Milan Mareš, Mladá Boleslav

Koncerty pro varhany do kostela sv. Petra a Pavla v Mělníku

Slavné Mariánské nešpory Claudia Monteverdiho zazněly 28. listopadu 2010 na koncertu nazvaném Klášterní ztišení v podání souboru Ritornello v kostele sv. Vavřínce v Mělníku. Koncert pořádala farnost Mělník, Mělnický osvětový a okrašlovací spolek, o. s., a město Mělník ve prospěch obnovy varhan v kostele sv. Petra a Pavla v Mělníci.

Varhany v kostele sv. Petra a Pavla v Mělníci z dílny Jana Antonína Krásného z roku 1712, byly roku 1753 doplněny o pozitiv, který vestavěl do zábradlí kůru Antonín Jakub Spiegel. Po 150 letech roku 1898 vypověděly službu a byly nahrazeny novými menšími. Provizorní řešení zůstalo dodnes. Pozitiv původních barokních varhan zůstal v chrámu. Havarijní stav jeho skříně vyvolal v roce 2005 restaurátorský zásah. Zároveň bylo rozhodnuto zajistit chrámu důstojný varhanní nástroj, který si tento výstavny prostor zaslouží.

První část obnovy - záchrana ozdobného průčelí byla téměř dokončena v roce 2009. Veškeré práce prováděl Dalibor Vinklát se svými spolupracovníky. Realizace druhé, náročnější části - výstavba nového nástroje za použití dochovaných prvků, který nahradí provizorní varhany z roku 1898 - pokračuje podle ekonomických možností.

Projekt obnovy varhan převzal Klub příznivců obnovy varhan chrámu sv. Petra a Pavla v Mělníci při Mělnickém osvětovém a okrašlovacím spolku, o. s., který uzavřel smlouvu s Římskokatolickou farností Proboštstvem Mělník.

Dosud bylo proinvestováno 2 032 958,- Kč (restaurování skříně pozitivu a barokního prospektu, projektová dokumentace obnovy kostela a obnovy varhan a s ní související průzkumy). Na transparentním účtu u RB je shromážděno 2 472 658,- Kč, na sbírkovém účtu u KB 95 917,- Kč. Potřebných je ještě asi osm milionů. „Mecenášem“ projektu (částka 0,5 mil.) je Nadace ČEZ.

Velice úspěšným propagačním artiklem se stalo Víno pro varhany, které opakovaně poskytla Bettina Lobkowicz (Lobkowicz Vinařství Mělník).

Sbírkový účet: 35-701 261 0297/0100. Účet je určen pouze pro finanční dary od 1.000 Kč: 2219106001/5500

www.moosmelnik.cz,
Marie Koscelníková

Betlémské světlo v katedrále sv. Štěpána. Foto Karel Pech

Ústecký kaplan Josef Hurt drží keramický betlém - vánočku. Foto Karel Pech

Skautský betlém, vyrobený ze dřeva a papíru. Foto Karel Pech

Další z betlémů vystavených v kostele Nanebevzetí P. Marie. Foto Karel Pech

Poškozené dřevo prospektu varhan, foto převzato z www.moosmelnik.cz

Zdislavě je 15 let

Jak to vlastně začalo ...

Už delší dobu nám ten nápad vrtal hlavou: proč by také u nás v diecézi nemohl vycházet časopis, když se tak osvědčil třeba v Hradci Králové (IKD), v Českých Budějovicích (Sekání) nebo v Plzni (Zpravodaj plzeňské diecéze)? Takový časopis nás může lépe a podrobněji informovat o dění u nás v diecézi než celostátní periodika a tvoří jakýsi mezistupeň mezi nimi a farními zpravodaji.

Navíc při práci pastoračního asistenta v jabloncké farnosti jsem byl často ve styku s lidmi z jiných vikariátů a farností naší diecéze a zjišťoval spolu s nimi, jak málo toho o sobě víme, i když žijeme kousek od sebe. Uvědomili jsme si, že časopis by mohl být tím, co by pomohlo informovanosti o „živých místech“ diecéze. Abychom se lépe poznali a přiblížili, abychom se inspirovali tím, jak to dělají jinde, abychom se navzájem povzbudili, abychom věděli, co dělá nás biskup, abychom ... atd.

Otec biskup nápad vydávat diecézní měsíčník podpořil a poradil, jak postupovat, abychom získali alespoň základní technické vybavení pro redakční práci. A tak letos v létě putovala do německé organizace Renovabis žádost o pomoc, díky níž jsme mohli pořídit počítač a potřebné programové vybavení pro redakční práci. Již od jara se také pravidelně schází

redakční rada, složená ze zástupců jednotlivých vikariátů, která řídila přípravné práce a nyní připravuje, hodnotí a schvaluje obsah každého čísla Zdislavy.

Rádi bychom, aby těžištěm obsahu časopisu byly informace o dění v diecézi, ve vikariátech, ve farnostech. Záleželo to ovšem na tom, jak se zapojíte především vy - věřící. Stručně řečeno: Jaký si časopis uděláme, takový jej budeme mít. Je samozřejmé, že 13 členů redakční rady nemůže stihnout osobně sledovat veškeré dění v diecézi. Proto věříme, že se mezi Vámi najde dost spolupracovníků, kteří budou ochotni napsat pár řádek o tom, co prožili, co se u nich dělo (bude mít), případně přiloží fotografii. Kdybyste měli zájem o trvalejší spolupráci, bude nejlepší spojit se s členem redakční rady za Váš vikariát nebo přímo s redakcí, jejíž adresu naleznete v tiráži.

Věřím, že se podaří vytvářet časopis, který nám všem bude k užtku a přispěje k duchovnímu oživení naší misijní diecéze.

Luboš Růta, šéfredaktor

Zdislava 1995, číslo 1, strana 2

Milí bratři a sestry,

adventem začíná nový církevní rok. A letošním adventem začíná také náš diecézní měsíčník ZDISLAVA. Advent je doba očekávání, očekávání té největší události světových dějin, totiž narození našeho Spasitele Ježíše Krista. Je to vlastně paradox: očekáváme něco, co se už stalo téměř před 2000 lety. Stejně však je to doba krásná, tak jako každé očekávání nějaké radosti. Je v tom však tichá otázka: jak dopadne moje setkání s Pánem, až podruhé přijde na konci věků?

I do tohoto prvního čísla ZDISLAVY se ukrádají pocity radosti, že dlouho plánované dílo se začíná uskutečňovat, stejně tak jako záchvěvy nejistoty, jak bude tento časopis přijat těmi, pro které je určen. Podaří se mu oslovit nejen ty, kteří pravidelně přicházejí do našich kostelů, ale i ty, kteří tvoří těch 20% katolíků, kteří při sčítání obyvatel se přihlásili k římskokatolické víře? Anebo snad osloví i někoho z těch, kteří teprve hledají?

Vkládám tyto naděje do rukou ochránkyně naší diecéze, naší svatě paní Zdislavy. Prosim ji o přímluvu, aby ty námahy, které jsou s vydáváním časopisu spojené, nebyly nadarmo - a aby ona vyprosila hojně požehnaní těm, kteří bez nároků na odměnu a s vynaložením mnoha hodin připravili a budou nadále připravovat tento časopis. Bůh uděl autorům i čtenářům hojnost svého požehnaní, stálou vánoční radost a hojnost milosti do nového roku.

Váš otec biskup

Josef Koukl

Zdislava 1995, číslo 1, strana 3

Otevření mezinárodního centra duchovní obnovy v Hejnicích

Podařilo se dokončit dílo na naše diecézní poměry obdivuhodné. Mezinárodní centrum duchovní obnovy vzniklo z iniciativy P. ThDr. Ing. Miloše Rabana, kněze jistě evropského formátu, působícího v Raspenavě. Téměř dvouhodinová liturgie mše svaté byla zahájena v hejnickém chrámu řadou projevů a děkovných příspěvků, ve kterých představitelé investorů, dodavatelů a státu shrnuli celé tři roky příprav a realizace této gigantické opravy. Jak jsme již v našem časopisu uvedli v polovině minulého ročníku, nové Mezinárodní centrum duchovní obnovy je vybudováno v objektu někdejšího františkánského kláštera, který je v těsném sousedství poutního chrámu v Hejnicích. Minulost tohoto fe-

holního duchovního centra připomíná zrestaurovaný cyklus lunet v křížové chodbě kláštera, který představuje život a dílo svatého Františka z Assisi. Současné centrum je citlivě přebudováno a vybaveno adekvátně začínajícímu 21. století. Konečně je tedy i v naší diecézi realizováno něco, co odpovídá požadavkům dnešní doby. Nezbyvá tedy než doufat a podpořit modlitbou, aby tento nádherně připravený objekt začal sloužit svému primárnímu účelu, totiž sloužit jako zázemí pro duchovní obnovu.

Objekt vysvětil za účasti státních celebrit, litoměřického biskupa a dalších církevních hodnostářů apoštolský nuncius arcibiskup Giovanni Coppa (vlevo).

Zdislava 2001, číslo 1, strana 1

Kamenolom Páně

Už jsme si zvykli na označení naší litoměřické diecéze „kamenolom Páně“. Obraz s tímto názvem a námětem zdobí dokonce strop biskupské rezidence. Samotný výraz symbolizuje pro naše kněze duchovní, duševní i fyzickou námahu, jakou zde vyžaduje duchovní správa, pro laiky obtíže života mezi drtvivou většinou nevěřících. Toto přirovnání je pravdivé. Pokud však máme pocit, že jsme zde na galejích, není to pravda. Každá vznešená stavba, tedy i stavba církve, vyžaduje pro svůj růst namáhavou práci v kamenolomu. Právě my máme pro obtíže, které ve svém životě z vry zakoušíme, možnost být u zrodu duchovní síly. A bychom se navzájem trochu povzbudili, vzpomeňme si na poučnou anekdotu:

Do jisté africké země přicestovali společně dva obchodníci s obuví. Po týdnu se sešli na místní poště a telefonovali do ústředí své firmy. První sděloval: „Situace zde je beznadějná. Všichni tady chodí bosí.“ Druhý hlásil: „Situace zde je výborná. Všichni tady ještě chodí bosí.“ Jaká je situace v naší diecézi?

Foto Antonín Forbelský

Zdislava 2004, číslo 1, strana 3

Jan Macek

Slovo k novému ročníku Zdislavy

Sedě před počítačem s desítkami vodítek a ovládacích ikon programu PageMaker vytvářím nové číslo Zdislavy. „Jaký bude tvůj další rok? Budu muset opět ještě hodinu před tiskem shánět na volné půlstrany nějaké „vycpávky“, abys mohla vyjít a navodit tak atmosféru života?“

Ne, nejsem skeptik, nový ročník bude jistě lepší, alespoň já pro to udělám všechno, co bude v silách jednoho člověka. Ovšem diecézní časopis nesmí vytvářet jeden člověk nebo jen hrstka členů redakční rady - je to přeci diecézní časopis - médium celé diecéze. Co s tím udělají ti „odpírci“, kritici, odhlašovací předplatitelé z důvodu malé úrovně časopisu? Zapojí se konečně? Bude redakce plná aktualit ze všech částí diecéze nebo jen tu a tam přijde dopis se vzpomínkovým příspěvkem...? Tak například do posledního Zdislavy přišla jen jediná zpráva o dění v diecézi - Výstava betlémů v Ústí - zpráva původně na dva řádky. Zbytek, kde je zbytek? Je to jen jediná akce, celé předvánoční doby? **Taková tedy bude i Zdislava, kterou si právě přečtete.**

Další pokus o změnu tváře a informační schopnosti ze strany redakce proběhne v následujících měsících svoláním šéfredaktorů farních zpravodajů, kteří by nám mohli velmi pomoci pravidelným poskytováním některých vlastních příspěvků. Co myslíte, přijde jich více než jeden, jak tomu bylo předloni?

Takové tedy budou vypadat Zdislavy, které budete v dalším roce číst.

Bůh vám žehnej a hezké Vánoce
P. Michal Podzimek - dočasný šéfredaktor

Zdislava 1999, číslo 1, strana 2

Vážení čtenáři,

Nový ročník - desátý - začíná aktualitou, o které pravděpodobně víte již z civilních médií: kněz naší diecéze P. Miloš Raban se stal v Liberci děkanem na tamní universitě, což je v dějinách diecéze a školství opravdu rarita, proto vás zvuk rozhovoru, který je uprostřed tohoto čísla. V tomto roce budeme oslavovat výročí pana biskupa Trochty a také 350 let od založení litoměřické diecéze. Věřím, že ti, kteří tyto oslavy organizují také budou dostatečně spolupracovat s naším časopisem a tak se budete věs dozvídat o připravovaných akcích. K výročí pana biskupa a kardinála Štěpána Trochty dovolil našemu časopisu pan Jaroslav Novosad, abychom otiskovali zajímavé kapitoly z jeho připravovaného díla. V našem časopise tedy vzniká zajímavý krátký seriál dokumentů pod názvem „Studie slov a činů Štěpána kardinála Trochty“. Chci tedy autorovi za nás všechny touto cestou poděkovat, stejně jako ostatním Salesiánům a jejich spolupracovníkům za vše, co v naší diecézi dělají.

Také bych chtěl poděkovat vám všem, kteří jste kromě svého předplatného také přispěli svými dary na výrobu časopisu. Vaše „stokoruny navíc“ pomáhají zaplnit díry po odhlašovaných předplatitelích a neplatících.

Bůh žehnej všem čtenářům v roce 2005.

P. Michal Podzimek
šéfredaktor

Zdislava 2005, číslo 1, strana 3

Vánoční slovo otce biskupa

Po celou dobu života prožíváme advent, očekáváme Toho, který má přijít. Někdy se nám zdá, že má pravdu svět, který o Kristu nic neví. Ale každé Vánoce nám připomínají, že On, který už jednou přišel na svět, přijde ještě znovu a pak bude dáno za pravdu nám.

Vánoce jsou víc než jen trochu utěšující nálada. Víc než zbožný zvyk, víc než vánoční stromek se svíčkami a několika hezkými dárky, očekávání dětí a zpěv koled. Právě vánoce závisí na Dítěti v jesličkách, které osvětlilo noční čas - noc našich temnot, našich strachů a beznadějí. Do světa a do života každého z nás vstoupila událost, která změnila všechno, celý svět i náš život. Bůh přišel k nám, stal se člověkem, je zde přítomen. Proto je všechno jiné, než si myslíme.

Když říkáme, že jsou Vánoce, chceme tím říci, že Bůh řekl své nejkrásnější slovo do života, a to Slovem, které se stalo tělem. A toto slovo, zcela nejpravděpodobnější, znamená: Miluji tě, světe a člověče. A proto vánoční svátky nepředstavují poezii a dětskou romantiku, ale víru, která jediná může dát radost a pokoj lidskému srdci. Bůh nám říká: „Jsem zde, jsem u tebe, jsem tvá radost i pláč tvé slzy, jsem přítomen ve tvém strachu i dávám ti sílu, abys vždy znovu a znovu povstával.“

Přeji všem čtenářům, aby v tomto duchu prožívali letošní Vánoce a přijali do sebe pokoj, který je přislíben lidem dobré vůle, v nichž má Bůh zalíbení.

Mons. Josef KOUKL
biskup litoměřický

Zdislava 1998, číslo 1, strana 3

Vážení čtenáři,

Je mi líto, že toto číslo dostáváte opět do rukou pozdě. Je to způsobeno především zpóźděním plateb mnohých z vás. Z minulosti víte, že se nyní tiskne jen tolik čísel, kolik je uskutečněných plateb. Avšak do začátku ledna nebyla zaplácena ani polovina předplatného, proto by většina z vás toto číslo nepřišlo.

Druhým důvodem je také tříkrálová sbírka, jejíž výsledky trvá zpracovat do druhé poloviny ledna. Třetí důvod je asi nejsmutnější a jaksí předznamenává další vývoj tohoto časopisu: Po rozeslání předplatného se velká část předplatitelů odhlásila nebo farnosti snížily počet odebíraných kusů. To však velmi ohrozilo rozpočet na tento ročník, protože cena byla vypočítávána podle počtu předplatitelů registrovaných v říjnu. Za tohoto stavu tedy nemohu vydat letos jedenáct, ale maximálně deset čísel našeho časopisu.

Proto nejen o prázdninách, ale i nyní v zimě vychází toto číslo pro dva měsíce - leden i únor. Další číslo Zdislavy tedy vyjde v březnu.

P. Michal Podzimek, šéfredaktor

Zdislava 2003, číslo 1, strana 3

Milí čtenáři Zdislavy, chci vás pozdravit z pozice nového šéfredaktora tohoto časopisu.

Chtěl bych na prvním místě moc a moc poděkovat R.D. ICLic. Michalu Podzímkově za jeho dosavadní vedení a také Ing. Rosenauerovi za pomoc jak M. Podzím-

kovi, tak i mně v začínající další fázi tohoto časopisu. Časopis Zdislava vznikl na podzim roku 1995, a tehdy jsem zrovna přišel z Moravy do Teologického konviktu v Litoměřicích jak se říká „studovat na faráře“. Už jsem se na Moravu nevrátil, ale přestoupil jsem z litoměřickou diecézi. Velice rádi jsme si pročítali s bohoslovci stránky Zdislavy v pražském semináři, kde nám byly povzbuzením a odlehčením oproti nekonečné řadě studijních textů. Michala Podzímka jsme znali z prvního ročníku, tehdy on v pátek končil svá studia. Víím, že nás jednou vzal svým autem – když bylo výjimečně volno – na výlet do Ústěku – a zaplatil nám i oběd. Nad Ústěkem jsme navštívili kostel, jenž je dobře vidět od hlavní silnice. Učili jsme se poznávat diecézi, za kterou budeme studovat. Tehdy jsme byli tři „misionáři“ v ročníku – dva z Moravy a jeden z Prahy. Dnes po letech už znám diecézi mnohem víc a beru ji jako svou. Má svou historii, má svůj úžasný místopis přírodních krás, poutních míst, má své duchovní osobnosti. Čím víc ji poznávám, tím ji mám raději.

Chtěl bych do příštích čísel našeho časopisu kromě aktualit vložit více různých pohledů na diecézi. Abychom ji poznali tak nějak „ze všech stran“. To je můj prvotní cíl. Protože kdo víc pozná, je schopen i více milovat.

R.D. Mgr. Miroslav Dvouletý

Zdislava 2006, číslo 1, strana 3

Ohlédnutí za 15 lety Zdislavy

...na počátku časopisu stál dnes již zemřelý pater Antonín Bratršovský. Z jeho nadšení pro tiskový apoštolát vzešel v jeho farnostech Jablonec a okolí nápad, aby byl vydáván farní časopis s názvem Farní dopis. Mladý tým tehdejší jablonecké mládeže se postupně rozrůstala s ním se objevila i možnost k vydávání něčeho většího. Tehdy se na scéně jablonecké farnosti objevil pan Luboš Růta, který se nadšeně vrhl do výroby celodiecézního časopisu. První číslo vyšlo v prosinci roku 1995.

Tehdy se někde za scénou časopisu objevují i já (teprve bohoslovec ve vyšších ročnících), který panu Růtovi pomáhá se souborem a někdy i s obsahem Zdislavy. Jako „emeritní šéfredaktor“ jsem vyráběl časopis Zdislava dlouhých sedm let (1998 – 2005). V roce 1999 se časopis stěhuje spolu se mnou na faru do Smržovky, kde jsem ustanoven jako administrátor.

Redakční tým se rozrůstá o několik nových respondentů, mezi nimiž je již i pan Ing. Jan Rosenauer, který se později stane další klíčovou postavou v dějinách časopisu. Časopis tedy funguje pod mojí taktovkou

do konce roku 2004. V roce 2005 přichází další změna, pramenící z požadavku, abych učil v Liberci na vysoké škole. Je tedy přirozené, že časopis musí převzít někdo jiný.

Od roku 2005 časopis připravuje jiný kněz, tentokrát pater Miroslav Dvouletý, který působí v Jirkově u Chomutova. Na krátký čas se stává šéfredaktorem i pan Ing. Rosenauer, který s pomocí tehdejšího sekretáře pana biskupa Posáda, patera Martina Davídky na litoměřickém biskupství, zajišťuje, že časopis vychází až do léta 2007. Pak se výroba časopisu zastaví a Zdislava vychází znovu až v únoru 2008. Tehdy biskup Pavel Posád hovoří v úvodníku o novém „nultém čísle“ a časopisu se ujímá tým v čele s paterem Martinem Davídkem a panem Petrem Hudečkem z Liberce. Od této doby vychází časopis poprvé celobarevně, a to až do příchodu současného otce biskupa Jana Baxanta...

Od září roku 2009 časopis připravuje paní Jana Michálková a spolu s ní od února 2010 paní Marie Koscelníková.

Z textu patera Michala Podzímka

Chvála Kristu, bratři a sestry

To, co držíte v rukou, nazval otec Posád „Nultým číslem Zdislavy“. Pozorným neuniklo, že si Zdislava dala téměř půlroční přestávku. Důvodů je několik a není třeba je tu vypisovat, protože tak to v životě, v naší zemi, ale i v naší diecézi chodí. Přes všechnu dobrou vůli občas něco nevychází a něco se nedaří přesto, že při nás Hospodin bezpochyby stojí. Něco musí skončit, aby to nové mohlo vykvést. A tak, bratři a sestry – a zvláště vy, kteří máte Zdislavu předplacenou – přijměte omluvu a vězte, že

o předplatné nepřijedete, jednoduše se vaše předplatné prodlužuje. Mimo nového čísla Zdislavy se staly další události, které posunuly naši diecézi zase o krok kupředu. Dlouho neřešená situace kolem otce Pavla Posáda – nyní světicího biskupa českobudějovického – se, chvála Pánu, vyřešila. Více vám k tomu řekne následující dvoustrana s dopisy biskupů Dominika Duky a Pavla Posáda. Já k tomu mohu pouze dodat, že při nedělní mši 17. února v litoměřické katedrále, kterou celebroval právě otec Pavel a kde

se oba dopisy četly, sklídlil na závěr mše po krátké řeči upřímný a dlouhý potlesk od svého „ovčince“. A jsme u poslední novinky, která nás překvapuje už dva tisíce let. Za pár týdnů bude náš Pán vzkříšen. My teď prožíváme postní období – o tom, jak je prožíváme je anketa uvnitř čísla. Timto zdravím farniky ze Stráže nad Nisou a bratra otce Pavla Macha. Bůh nám všem žehnej, ať je naše postní obnova upřímná a opravdová, abychom byli vzkříšení s naším Pánem.

Petr Hudeček

Zdislava 2008, číslo 0, strana 1

Zdislava v roce 2006

Vážení čtenáři, již v minulém, prosincovém Zdislavě jsme vás začali informovat o postupně probíhajících změnách ve vydávání našeho, ale doufáme i vašeho, měsíčníku. Protože změny probíhají postupně, napsali jsme na závěr minulého editoria pokračování příště.

Náš měsíčník má již nového šéfredaktora. Stal se jím P. Miroslav Dvouletý a s několika jeho články se máte možnost seznámit již v tomto čísle. O dalším zaměření, obsahu i grafickém uspořádání našeho měsíčníku se budeme radit se zástupci z vikariátů na pracovním setkání rady diecézního časopisu Zdislava již

první únorovou sobotu. Na toto setkání je pozváno přes dvacet účastníků a věříme, že v mnohých případech to bude začátek plodné spolupráce.

Jak jsme psali již minule, z vašich loňských finančních darů vychází i letošní prvé číslo. To nám umožňuje – i při zdražování služeb potřebných pro výrobu měsíčníku – nezvyšovat váš letošní příspěvek. K jeho uhrazení naleznete ve Zdislavě vloženou složenku a dovolujeme si vás požádat o její urychlené uhrazení.

Další změna je ve způsobu a provedení distribuce Zdislavy. Evidenci předplatného a distribuci pro nás i vás zajišťuje Vydavatelství IN s.r.o., které vydává i ministrantský měsíčník Tarsicinus a dívčí časopis IN. Vydavatelství sídlí

přímo na jablonecké faře: Horní náměstí 12, 466 01 Jablonec nad Nisou, telefon na objednávky 775 598 604, e-mail na objednávky: zdislava@in.cz.

Proč tuto adresu zde vypisujeme? Na ní mají čtenáři, kteří si Zdislavu kupují na farních a v kostelech, možnost si ji objednat a tím získat jistotu, že jim Zdislava přijde domů a pravidelně. Ale je to také informace pro hromadné předplatitele, kteří chtějí změnit počet odebíraných výtisků. A věříme, že v tomto případě to bude vždy směrem nahoru.

Děkujeme vám za váš zájem o měsíčník litoměřické diecéze Zdislava. Věříme, že se vám bude i v budoucnu líbit a že strávíte při jeho čtení mnoho krásných chvil.

redakce

Zdislava 2006, číslo 1, strana 2

Pozvánky

Český Dub, 25. – 26. 12. 2010

Kaple Johanitské komendy. Výstava českodubského betléma.

Žatec, 26. 12. 2010

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 14.00 hodin. Živý betlém, pásmo hudby a slova, pořádá loutkohercecká společnost Jitřenka ze Žatce.

Litoměřice, 26. 12. 2010

Katedrála sv. Štěpána, 15.00 hodin. Desáté vánoční zpívání chlapeckého pěveckého sboru Páni kluci pod vedením Václava Hanče, na klavír doprovází Gaston Etchegoyen.

Staňkovice, 26. 12. 2010

Kostel sv. Václava, 15.00 hodin. Program: ZŠ a MŠ Staňkovice - pásmo písní a básní, Poutníkův libešický sbor - směsice vánočních koled, Majer-trio - klasické české koledy.

Bílina, 26. 12. 2010

Kostel sv. Petra a Pavla, 15.00 hodin. Účinkuje Krušnohorský pěvecký sbor pod vedením Marka Müllera, sólisté: Romana Fischerová - soprán, Michaela Jeklová - alt, Pavel Duriček - tenor, Radek Žalud - bas, varhany - Jiří Knotte.

Jindřichovice pod Smrkem, 26. 12. 2010

Živý betlém, 14.00 hodin.

Čirkev, 26. 12. 2010

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 16.00 hodin. Vánoční koncert, vystoupí pěvecké uskupení Bel Canto pod vedením Jany Stolzeové. Program: tradiční vánoční koledy a zpěvy.

Litoměřice, 26. 12. 2010

Kostel Všem svatých, 16.00 hodin. Vánoční koncert, účinkovat bude Cantica Bohemica pod vedením Vladimíra Frúha.

Modlany, 26. 12. 2010

Kostel sv. Apolináře, 16.00 hodin. Benefiční koncert v podání Brixiho komorního sboru, program J. J. Ryba – Česká mše vánoční.

Bozkov, 26. 12. 2010

Kostel Navštívení Panny Marie, 18.00 hodin. Vystoupí pěvecký sbor Jizeran.

Josefův Důl, 27. 12. 2010

Kostel Proměnění Páně, 17.00 hodin. Vánoční koncert.

Hrad Valdštejn – Hrádek nad Nisou, 28. 12. 2010

Slavnostní sál klasicistního domu, 14.00 hodin. Koledy české gotiky, rozličná hudba časů starých

a písně chátry středověké (vánoční zpívání trochu jinak) v podání hudební skupiny Subulculus.

Světlá pod Ještědem, 28. 12. 2010

Kostel sv. Mikuláše, 17.00 hodin. Benefiční vánoční koncert.

Nový Bor, 28. 12. 2010

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 17.00 hodin. Recitál Jaroslava Hutky.

Hrad Valdštejn – Hrádek nad Nisou, 30. 12. 2010

Kaple sv. Jana Nepomuckého, 14.00 hodin. Vánoční posezení s hudbou starých mistrů v podání souboru Veselé kapuce.

Hrad Valdštejn – Hrádek nad Nisou, 1. 1. 2011

Kaple sv. Jana Nepomuckého, 14.00 hodin. Nový rok před hradem uvítají fanfáry lesních rohů, poté koncert v hradní kapli. Účinkuje Trio lesních rohů z Valdštejna - Jaroslav Hejral, Luboš Jerije a Petr Škoda.

Hrad Valdštejn – Hrádek nad Nisou, 2. 1. 2011

Kaple sv. Jana Nepomuckého, 14.00 hodin. Uslýšíte středověké a renesanční písně, tuzemské i zahraniční koledy a spirituály v podání Hradeckého komorního tucteta.

Krýštofovo údolí, 11. 12. 2010 – 6. 1. 2011

Výstava betlémů U Krýštofa, denně 10.00 – 17.00 hodin. Živý betlém, 14.00 hodin. Účinkuje Krušnohorský pěvecký sbor pod vedením Marka Müllera, sólisté: Romana Fischerová - soprán, Michaela Jeklová - alt, Pavel Duriček - tenor, Radek Žalud - bas, varhany - Jiří Knotte.

Rumburk, 7. 1. 2011

Kostel sv. Bartoloměje, 16.30 hodin. Tříkrálový koncert, účinkovat budou dětské pěvecké sbory Zvoneček a Šenováček, klavírní doprovod - Petra Kalčíková a Anna Masařová.

Česká Lípa, 7. 1. 2011

Bazilika Všem svatých, 18.00 hodin. Tříkrálový koncert, účinkuje vokální trio Unisono, hudební doprovod Margarita Moskinová.

Děčín, 8. 1. 2011

Kostel sv. Františka z Assisi, 10.00 hodin. Tříkrálový průvod, vánoční putování tří králů za Jezulátkem ke kostelu sv. Kříže

Hejnice, 5. 11. 2011

Mezinárodní centrum duchovní obnovy, 16.00 hodin. Mše svatá s následným zehnaním domu u příležitosti 10. výročí jeho otevření.

Více pozvánek naleznete na www.dltm.cz

Nabídka Karmelitánského nakladatelství

Postavil se zlu

Brož., 102 str., 139 Kč, obj. č.: 01543

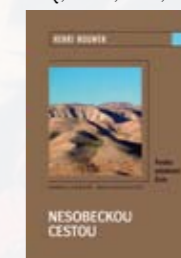

Život karmelitána a novináře Tita Brandsmy Dne 3. listopadu 1985 prohlásil papež Jan Pavel II. za blahoslaveného holandského karmelitána Tita Brandsmy, který zemřel za války v koncentračním táboře Dachau. V knize Postavil se zlu nás autor uvádí do života a myšlení svého spolubratra, který byl mimořádnou osobností své doby. Titus Brandsma byl člověk mnohostranný, činný a především hluboce duchovní. Působil jako kněz, univerzitní profesor a novinář, který neobjektivně hlásal pravdu a nenechal se zlomit ani tváří v tvář nacistické moci. Je příkladem inteligentně žitého křesťanství, velkorysosti a statečnosti, ale i krásné lidskosti a radostné důvěry v Boha.

Autor P. Fernando Millán Romeral O.Carm. je generálním převorem Řádu karmelitánů.

Nesobeckou cestou

Brož., 53 str., 99 Kč, obj. č.: 01561

Paradox následování Krista Ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka (Flp 2,6-8). Kristův život je v příkrem rozporu s hodnotami, které uznává svět, což pro všechny Kristovy následovníky představuje velkou výzvu. Právě to je tématem knížky Nesobeckou cestou. Pokušení, jimž musel čelit Kristus na poušti, jsou přítomná v každé době, i když v různých převlecích. Kristův učedník se musí potýkat s touhou po moci a se sklonek ovládat druhé, se sebestředností a touhou po vlastní slávě a s hledáním jistot v hromadění majetku. Autor osvětluje kontrast mezi cestou Kristova učedníka, která je cestou shora dolů, cestou rostoucí pokory a svobody, a cestou mentality světa, která nás tlačí vzhůru, k honbě za úspěchem, seberealizací, vlivem, popularitou a bohatstvím, které má člověku zajistit přínáležitost k „elitě“. Jen nesobecká cesta je cesta Kristova, jinudy jej nelze následovat.

Otče, odevzdávám se ti

2. vydání, brož., 87 str., 109 Kč, obj. č.: 01562

Hlavním tématem této knihy je poslušnost vůči Boží vůli. Autor se přitom zamýšlí nad cestami k dosažení naprostého odevzdání. Zvláštní pozornost je věnována potížím, které tento proces duchovního zrání doprovázejí. Text je obohacen o odkazy na mnoho autorů duchovní literatury. (Jan od Kříže, Sv. Augustin)

CD „Bílé sáří“

CD, 49 min., 259 Kč, obj. č.: 20153

Nové album dětských písní Boba Fiedra

- 1/ Viděli jste toho obra?
- 2/ Když se ztratí ovečka
- 3/ Dobrá knížka
- 4/ Plakala Marie Magdaléna
- 5/ Hrušňové a jablonořové
- 6/ Rukávy
- 7/ Bílé sáří
- 8/ Veverka
- 9/ Ruda
- 10/ Kdyby trochu nasněžilo
- 11/ Madla chodí bosa
- 12/ Koleda
- 13/ Svíčka a plamínky
- 14/ A zazvonil zvonec

Zpěvník „Bílé sáří“

Brož., 31 str., 79 Kč, obj. č.: 01563

Zpěvník ke stejnojmennému CD s písněmi Boba Fiedra a dětského sboru Bobci.

Tříkrálová sbírka 2011 v naší diecézi

V letošním roce mohou skupinky tří králů koledovat od 1. do 14. ledna 2011. Slavnostní zahájení jednatého ročníku Tříkrálové sbírky v litoměřické diecézi bude 3. ledna 2011 v 10.00 hodin v kostele Všech svatých v Litoměřicích. Biskup Jan Baxant vyšle koledníky se svým požehnáním do celé diecéze.

Vedoucí skupinky koledníků je vždy starší 15 let, průkazku má mít na viditelném místě, pokladnička musí být zapečetěna na obecním nebo městském úřadě.

Výtěžek Tříkrálové sbírky je tradičně určen především na pomoc nemocným, handicapovaným, seniorům, matkám s dětmi v tísní a dalším jinak sociálně potřebným skupinám lidí. Výtěžek pomůže zejména regionu, kde se sbírka koná. Přibližně desetina výnosu sbírky je určena na humanitární pomoc do zahraničí.

Sbírku doprovází Tříkrálový koncert v Městském divadle v Brně, který v neděli 2. ledna 2011 od 17.30 hodin v přímém přenosu odvysílá Česká televize na programu ČT1.

Koledování je závislé na místních zvyklostech a podmínkách, zejména na počtu skupinek, které má charita nebo farnost k dispozici. V litoměřické diecézi se snaha dostat Tříkrálovou sbírku do povědomí lidí daří. Svědčí o tom každoročně se zvyšující výtěžek sbírky.

V litoměřické diecézi se letos v lednu při desátém ročníku Tříkrálové sbírky 2010 vybralo 1 081 475 Kč, což bylo o 72 774,- Kč více než v roce 2009. Do sbírky se zapojilo 18 oblastních a místních charit včetně diecézní a 10 farností. Z řad dobrovolníků se podařilo sestavit 143 skupinek koledníků.

Marie Koscelníková

Diecézní katechetické centrum je nyní v Liberci

Diecézní katechetické centrum bylo přestěhováno do budovy arciděkanství v Liberci. Při reorganizaci diecéze došlo k rozhodnutí přesídlit katechetické centrum za svým vedoucím R.D. Radkem Jurnečkou a využít tak možnost užší spolupráce mezi ním a činnostmi střediska.

Referentkou katechetického centra je Bc. Hana Formáčková, která je zároveň pastorační asistentkou na libereckém arciděkanství.

Stávající webové stránky www.katechet-ltm.web.cz jsou neplatné, v současné době se obnovují.

Milí čtenáři Zdislavy,

tvoríte náš diecézní časopis spolu s námi. Chcete, aby se v něm objevily zajímavé události z vaší farnosti? Napište nám, pošlete fotografie, informujte nás o připravovaných akcích na adrese zdislava@dltm.cz. Zajímavosti otiskneme.

Děkujeme, vaše redakce

Biskup Jan Baxant se setkal s bohoslovci

V Arcibiskupském semináři v Praze se Mons. Jan Baxant 4. listopadu 2010 setkal se studenty. Svoji návštěvu zahájil mší svatou. Ve své homilii zmínil podobnosti o ztracené ovci. „Má-li někdo sto ovcí a jedna z nich zbloudí, nenechá těch devadesát devět na horách a nejde hledat tu, která zbloudila?“ (Mt 18,12) „Dnes musí pastýř vzít na ramena tu jednu jedinou ovci, která zůstala, a jít hledat ztracených devadesát devět...“ konstatoval biskup.

Tak jako jindy, po mši svaté následovalo osobní setkání biskupa Jana Baxanta s bohoslovci litoměřické diecéze.

Bohoslovci litoměřické diecéze studující v akademickém roce 2010/2011:

- Pavel MICHALEC, Teologický konvikt, Olomouc
- Jaroslav HRABA, 1. ročník, Praha
- Dr. Tomáš MATĚJEC, 1. ročník, Praha
- Mgr. Štěpán SMOLEN, 1. ročník, Praha
- Vít MACHEK, 2. ročník, Praha
- Josef PEŇÁZ, 4. ročník, Olomouc
- Ing. Pavel MORÁVEK, 4. ročník, Řím

Ve farnostech se účelně modlíme za nová kněžská a řeholní povolání. Modlitbami provázíme i naše bohoslovce. Písmo svaté nás ujišťuje, že účinnost modlitby je posílena skutkem lásky. Skutek lásky lze mimo jiné vyjádřit morální podporou nebo sponzorským darem. Tím můžeme podpořit formaci bohoslovců a jejich aktivity pro pastorační povolání.

Marie Koscelníková

Z diáře Mons. Jana Baxanta

- 25. 12. 15.00 hod. Návštěva charitního domova seniorů, Litoměřice
- 26. 12. 10.00 hod. Poutní slavnost katedrály sv. Štěpána, Litoměřice
- 26. 12. 12.00 hod. Setkání s bohoslovci
- 31. 12. 9.30 hod. Setkání s Junge Aktion AG, Hejnice
- 31. 12. 16.00 hod. Děkovná bohoslužba v závěru občanského roku, katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
- 1. 1. 10.00 hod. Novoroční bohoslužba, katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
- 3. 1. 10.00 hod. Požehnání a rozslání koledníků Tříkrálové sbírky, kostel Všech svatých, Litoměřice
- 5. 1. 16.00 hod. Pastorační návštěva, mše sv. s následným zehnaním domu u příležitosti výročí 10 let Mezinárodního centra duchovní obnovy, Hejnice
- 12. 1. 18.30 hod. Zahájení ortopedického kongresu, biskupská rezidence, Litoměřice
- 13. 1. 4.00 hod. Poutní mše svatá, bazilika minor Panny Marie Pomocnice křesťanů, Filipov
- 16. 1. 17.00 hod. Ekumenické shromáždění, katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
- 16. 1. 18.00 hod. Setkání s představiteli ekumeny, biskupská rezidence, Litoměřice
- 19. 1. 10.00 hod. Návštěva dolu Richard, Litoměřice
- 24. 1. 14.00 hod. Plenární zasedání ČBK, Praha
- 27. 1. 11.00 hod. Slavnostní otevření zrekonstruované budovy základní školy, Biskupské gymnázium a Základní škola Bohosudov
- 28. 1. 9.00 hod. Setkání s pracovníky Diecézního centra mládeže

Z diáře P. Stanislava Příbyla CSSR

- 16. 1. 9.30 hod. Poutní mše svatá k sv. Antonínu Velikému, kostel sv. Antonína Velikého, Liberec
- 27. 1. 11.00 hod. Slavnostní otevření zrekonstruované budovy základní školy, Biskupské gymnázium a Základní škola, Bohosudov

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. Adresa redakce: Biskupství litoměřické - diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 1/1, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz). Za obsah časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dltm.cz). Redakce: Jana Michálková (michalkova@dltm.cz). Marie Koscelníková (koscelnikova@dltm.cz). Grafická úprava: Miroslav Zelenka. Tisk: Tiskárna Zetka tisk, s.r.o. (tiskarna.zetka@volny.cz). Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042. Objednávky a distribuci zajišťuje Vydavatelství IN, s.r.o. (zdislava@in.cz), tel. 775 598 604 prostřednictvím Postservisu. Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Vydání časopisu podpořila Nadace ČEZ

Z obsahu:

- Slovo otce biskupa (str. 3)
- V České Lípě se setkala více než 300 mladých z diecéze (str. 4-5)
- Znáte už manželská setkání? (str. 6)
- Zemřela sestra Judita (str. 7)
- Z dějin diecéze - kolegiální kapitula (str. 8)
- Setkání pastoračních asistentů s biskupem (str. 9)
- Představuje se dómská farnost sv. Štěpána (str. 11)
- Generální vikář to vidí optimisticky - rozhovor (str. 12-13)
- Vzdělávání ve víře (str. 14)

ZDISLAVO SVATÁ

Za hlým obklopením dale má chvála: "Šlof" dle milostiv, Zdislavo svatá. Po horách, po lesích slunko se pláští. Až se v tvou stálišku paprsky hračít, v mouch si stáliška vstane a mlčky, homozu pak vlnkou nám posílá tvůj hejra, Zdislavo svatá.

Ušet kálo stáliš tu vodčího chlátrava, na věky obzobly a věk tu spádova, kálo přel kom modlíšou náhodně říká, poslední slá tu řasy stýká.

Chlídá za káliš v radostem plava, za čim se určíšho ve srubí nose, Zdislavo svatá.

Ach, což bych chtěla tu kličet den celý, všedny by slá s řas sprechnat mály.

Ach, což bych chtěla tu kličet řas dšubaj, květ kdybych začela spílnatí tuchaj. Ach, což bych chtěla tu kličet líta, všedn kdybych všířla, stáliš jak skveta, Zdislavo svatá.

Ludiv Lengrov (1894)

SVATÁ ZDISLAVO, ORODUJ ZA NÁS

Z OBSAHU

- Farní tým - Fatym STRANA 4
- Sestra Lucie Dařová STRANA 5
- Teologická konference o Eucharistii STRANA 7
- P. Vilém Marek Štěpán v Liběšicích u Zátce STRANA 8-9
- Oděv duchovních STRANA 14

Časopis Zdislava 1995 – 2010

Zdislava litoměřická diecéze

říjen 2008

Evangelium a 21. století

Klanění tří králů

Flámský malíř
první poloviny 17. století,
olej na plátně, 187 x 156 cm,
neznačeno.

Obraz původně z biskupské rezidence,
doložený již za litoměřického biskupa
Mořice Adolfa vévody Sachsen-Zeits.

Ze sbírek litoměřického biskupství